

Klan

D. RUS

HRAJU, ABYCH ŽIL. KNIHA II

Hraju, abych žil – kniha II.

Klan

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Dmitrij Rus
Hraju, abych žil – kniha II. – Klan
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Hraju, abych žil

Kniha II.
kian

Dmitrij Rus

 FRAGMENT

1. kapitola

Ze zprávy Analytického oddělení přednesené na mimořádném zasedání představenstva korporace Jiný svět.

Věc: Masový nárůst násilí mezi digitalizovanými osobami.

... Psychologická šetření prokázala, že stačí tři až čtyři měsíce k tomu, aby se digitalizovaní jedinci (dále: vtažení) zcela adaptovali na virtuální svět a přestali jej vnímat jako hru. Vzpomínky na předchozí život u nich ustupují do pozadí, barvitá realita, která je obklopuje, plně utváří jejich pohled na svět. A jak se tedy tento nový svět vtaženým hráčům jeví? Je to mladý svět prakticky neomezených možností, věčného života a pocitu beztrestnosti. Je to svět hrubé síly a neomezené svobody jednání.

To je ovšem pouze jedna strana mince. Zastavme se nyní nad otázkou, kdo jsou vlastně lidé osídlující tyto panenské luhy a háje. Věnujte prosím pozornost údajům v tabulce, která tvoří přílohu této zprávy.

Jedná se zejména o nevyrovnané teenagery, válečné veterány se zmrzačenou psychikou, osoby stížené invaliditou různého druhu a rozsahu, seniory, pacienty s diagnózami neléčitelných chorob, kriminální živly a jedince se sklony k úniku z reality.

Ve světle těchto faktů je až s podivem, že případy zotročování a násilí, které se v minulosti objevovaly pouze ojediněle, nabyly masového a nekontrolovatelného charakteru teprve v poslední době. Za poslední tři měsíce evidovalo Oddělení klientské podpory přes tisíc pět set incidentů, jež lze považovat za prokazatelné případy násilí páchaného na jiné osobě. Samozřejmě chápeme, že dokud nebude vyřešena otázka právní subjektivity

vtažených hráčů, je veškerá naše snaha pomoci dotčeným jedincům pouze gestem dobré vůle a nejedná se v žádném případě o naši povinnost. Na základě dříve obdržенých instrukcí jsme dosud většinu stížností vtažených hráčů pouze odráželi prostřednictvím umělých byrokratických průtahů. Taková praxe měla smysl v případě individuálních konfliktů, neboť řešení téměř všech podobných situací by vyžadovalo nepřímé intervence kategorie A, případně A+, jejichž důsledky lze jen těžko předvídat.

Nicméně nyní se situace začala zcela vymykat kontrole. Naše PR oddělení pracuje s maximálním nasazením čtyřiašest hodin denně, přičemž pozitivně působit na veřejné mínění a efektivně reagovat na útoky ze strany nezávislých médií je stále obtížnější.

Image naší korporace obzvlášť poškozují případy, kdy jako oběti výše popsaných incidentů vystupují nezletilé osoby. Ačkoli se zde nejedná o naši přímou odpovědnost, neboť funkce rodičovské kontroly a dodržování věkového limitu jsou věcí výrobců a provozovatelů VIRT-kabin, v případě, že se některému z těchto incidentů dostane širší publicity, pověst a finanční stabilita naší společnosti tím může v důsledku citelně utrpět.

Na základě uvedených faktů navrhuje:

- Vyvinout lobbistický tlak na přijetí nových standardů ohledně softwarového a hardwarového zabezpečení VIRT-kabin.*
- Apelovat na veřejné mínění ve věci nezbytnosti zavedení systému loginu do virtuálních světů pomocí rozpoznání sítnice oka hráče jako základního autentizačního nástroje. Požádat ministerstvo zahraničí, aby tento záměr předložilo mezinárodnímu společenství jako princip platný pro virtuální prostor v celosvětovém měřítku.*
- Zavést do herního světa schopnost „Dobrovolné smrti“ s přenosem hráče do bezpečné zóny.*
- Co nejvíce oddálit termín ratifikace úmluvy o právním statusu vtažených osob, pokud by měl být takový předpis v budoucnu přijat.*
- Spustit mediální kampaň pod heslem: „Zákon nemá zpětnou platnost!“, jejímž deklarovaným cílem bude „ochránit vtažené hráče před finančními závazky z jejich minulého života“. Skutečným cílem bude ovšem zbavit korporaci odpovědnosti za všechno, co se dělo s vtaženými osobami do přijetí nové právní úpravy.*

J. Howards, ředitel Analytického oddělení

„Hotová Sodoma Gomora!“ – přesně těmito slovy shrnul kontrarozvědčík dojmy z mého vyprávění o pobytu na hradě u Kocourů. „Takže dost bylo jednání v rukavičkách, je načase vytáhnout na ně klacek.“

Na narychlo svolané poradě v Malé hale Východního hradu se sešel prakticky kompletní důstojnický sbor Veteránů. Lidí na hradě neustále přibývalo, tlumené zvuky teleportů, které do sálu pronikaly skrz otevřená okna, ohlašovaly příchod stále nových skupin mobilizovaných bojovníků. Byl vyhlášen oranžový stupeň pohotovosti, výš už byl jen červený, vyhrazený pro období probíhajících vojenských operací.

Mezi odlesky brnění a prvotřídní výzbroje jsem ve svém domácím oděvu působil jako exot. Na to, abych si odskočil pro své věci na městský hřbitov, prostě nebyl čas. Další, kdo poněkud vyčníval z všeobecného koloritu v sále, byla uplakaná Táňa, která se kategoricky odmítla vzdát a která teď spala na pohovce u krbu v objetí s bílým Mumínkem. Čas od času sebou trhla a vpila se hlouběji do semišového kožíšku roztomilého tvorečka. Přítomní v hale se po ní občas ohlédlí a snažili se mluvit co nejtišším hlasem.

Kirilla už kompletně vyléčili a nakrmili, rozvědčík z něho vytáhl nejdůležitější informace a roguna teď zařezával ve vedlejších apartmá pro hosty, aby nabral síly na další práci s tajnou službou. Byl jsem při tom, když Stas zadával instrukce jednomu ze svých zástupců, takže jsem si mohl udělat určitý obrázek o dalším postupu: důkladné zkoumání logů řádek po řádku a vytvoření podrobného seznamu jmen, čísel a lokací, které se v nich vyskytly. Pro Kirilla to znamenalo ponořit se do lehkého meditačního transu a minutu po minutě procházet svou fotografickou paměť a vytahovat z ní zrnka informací...

Velitel speciální jednotky kapitán Cejchovaný si zamyšleně promnul bradu a řekl: „Už to tak vypadá, že ten bezstarostný svět, který jsme znali, patří minulosti. O tu euforii ze svobody a věčného života nás teď Kocouři definitivně připravili.“

„Normálně je vystřílet! Natvrdo, v reálu!“ zahřímal ork s frčkami poručíka vyšitými na plášti.

Nebyl to nikdo jiný než Kel, velitel elitní pětky rogunů, speciálně určené k likvidaci nepřátelských mágů, chlapík poněkud vznětlivé povahy a náruživý kuřák. Hora nedopalků před ním rostla neuvěřitelnou rychlostí.

Cigarety sice na trhu ještě k mání nebyly, ale své vnitřní potřeby byl klan schopen už jakž takž uspokojit.

„Všechno je to trochu složitější,“ zavrtěl hlavou Stas. „Většina z nich je vtažených, takže si je můžeme snadno najít, ale hlavní problém je jinde. Naše reakce musí být maximálně uvážlivá a adekvátní situaci. Většina z nás má v reálu své blízké, ženy, rodiče. My začneme likvidovat Kocoury a hned druhý den nám začnou chodit fotky uřezaných hlav našich dětí. U tatíků týhle zlatý mládeže nám genocida jejich ratolestí jen tak neprojde...“

„Stasi, nesnaž se mi namluvit, že jste o tom nic nevěděli. Vždyť ty i Erik jste mi tolikrát říkali, že pro člověka, kterej hraje na vlastní pěst, tady po vtažení vůbec není bezpečno,“ neudržel jsem se a vyslovil otázku, kterou jsem měl už dlouho na jazyku.

Upřeně jsem se na agenta zadíval a čekal na jeho odpověď. Ten však jen pokrčil rameny, usrkl silnou kávu z obrovského hrnku a promluvil až po chvíli: „Mezi tím něco *tušit* a něco *vědět* je dost rozdíl. Asi tři měsíce zpátky se začaly dít docela divný věci. Místo toho, aby se počet vtažených v našem regionu zvyšoval, začalo jich naopak ubývat. Několikrát nás jisté osoby žádaly, abychom dohlídli na nováčky, kteří se rozhodli pro vtažení. My jsme ale vůbec nebyli schopni je lokalizovat. Pak se ztratilo pár prominentních pracháčů a problém rázem nabyl na vážnosti. Začaly se šířit povídačky o otrocích v Chalífátu, u Asiatů a Afričanů. Párkrát si někdo poblíž místa zmizení nováčků všiml podezřelých band Kocourů. Zkrátka objevila se spousta dohadů, ale tvrdých dat bylo pořád poskrovnu. I když nic nejde držet pod pokličkou věčně, je stejně dost zvláštní, že za celý tři měsíce jsi byl jedinej, komu se podařilo utýct. Mimochodem, pořád jsi nám neřekl, jak jsi to vlastně udělal...“

Zavrtěl jsem hlavou: „Ta metoda není pro nikoho jinýho použitelná, sorry. Ale tajemství harakiri fakt neovládám...“

„Škoda...“, řekl nedůvěřivě rozvědčík.

Promiň, kamaráde, mám dost tajemství, to je fakt, ale ty nejsi žádný můj zpovědník – nehleď na to, že jsem odjakživa zapřísáhlý ateista... I když teď jsem vlastně následovník Padlého. Pořád mi z toho jde hlava kolem – opravdový bůh virtuálního světa, masakr...

Dveře sálu se rozlétly a všichni přítomní jako jeden muž povstali, aby přivítali náčelníka klanu. Generál Krunýř, bývalý major, velitel 56. gardo-

vého výsadečného praporu v Afghánistánu a člověk, co měl za sebou víc než osmdesát let značně nelehkého života, byl v reálu beznohý invalida. Jméno Krunýř prý mělo odkazovat k želvě, kterou tenhle čiperný děda trochu připomínal, když v horním díle uniformy ověšené metály brázdil ulice na elektrickém hoverboardu. Major měl hodné děti a vnučata se mu také povedla. S jeho souhlasem posadili potomci dědu s nemohoucím a slábnoucím tělem, avšak se stále jasnou myslí do VIRT-kabiny. Tenhle člověk, který toho za svůj život zkusil mnohem víc než já, byl za šanci na druhý život ohromně vděčný. Právě jeho překypující zásobě energie, připomínající uragán, vděčil klan za svou existenci. A teď se objevil někdo, kdo mu mohl na jeho právo na život znovu sáhnout. Při pohledu na tohohle mocného válečníka jsem v duchu upřímně litoval všechny, kdo se mu rozhodli postavit do cesty.

Poté, co pokýváním hlavou přivítal ostatní důstojníky, zasedl do čela stolu. Pomalu přešel všechny přítomné rozvázným pohledem, který se nakonec zastavil u mě.

„Tak tě pěkně vítám, ty rušiteli klidu. Ani jsme nestihli pořádně rozebrat důsledky těch tvých tabákových kejklí,“ hodil nevrlý pohled na pokuřující důstojníky, kteří se jali rychle típat své cigarety, „a máme tady zase poplach, celej klan je na nohou...“

Stas se už už chystal vstát a něco poznamenat, ale generál ho gestem ruky zastavil: „Jen hezky seď, ty náš advokáte. Víím, co chceš říct – můžou z toho pro nás koukat pěkný zisky a tady mladej nám opatřil fůru užitečnejch informací, to víím i bez tebe... To já jen tak pro forma, aby si starej dědek trochu rejpnul. Ale řekni mi, Stasi, to jsi dočista ztratil čich, že sis nevšiml, že máme přímo pod nosem takový hovada? Co všechno vííme o Kocourech? A nevstávej, prosím tě!“

Stas spustil hlášení a já jsem si pomalu začal uvědomovat, že je to všechno složitější, než to na první pohled vypadalo. Mnohem složitější...

„Je to poměrně nový klan, operuje pouze v našem klastru a pouze ve světlých teritoriích. Mají celkem tři hrady, Lesní hrad je hlavní. Podařilo se nám sehnat měsíc starý jmenný seznam členů. Je to skoro čtyři sta lidí, z toho dvě třetiny vtažených. Ale ani ostatní nejsou jen tak obyčejní hráči. Podle všeho se jedná o odnož Olderů.“

Sálem se rozneslo nevěřící a překvapené mručení.

Stas zvýšil hlas a pokračoval: „Nechci naše oligarchy nijak demonizovat, ale fakta hovoří jasně. Klan Kocourů je plný zlaté mládeže, dětiček bohatých tatínků a jejich poskoků. Když se podíváme do minulosti, tak zjistíme, že Kocouři vždycky disponovali tichou podporou, respektive krytím ze strany vysokých finančních kruhů. Oldeři rádi zůstávají v pozadí. Co se týká objemu financí, zauímají v herních statistikách dokonce až skromné třetí místo. Je to jako s žebríčkem nejbohatších lidí podle časopisu Forbes: O těch, co skutečně tahají za nitky, se tam nic nedočtete. Nenajdete tam žádné Rothschildy, Rockefeller, Morgany nebo Warburgy. To samé máme u nás. Nicméně naši finanční žraloci potřebují k řešení různých problémů i silné ruce. Někdy se to řeší pomocí žoldáků nebo soukromých milicí, jindy jde o vyložené kriminálníky, které posílají na špinavou práci. A právě roli těch posledně jmenovaných plní Kocouři. Podle mých informací byli všichni nezvěstní finančníci na kordy se špičkami klanu, což je přinejmenším podezřelé. Je dost pravděpodobné, že Oldeři vyvíjejí a testují techniku destrukce vědomí vtažených hráčů, což by byla zbraň s ničivou silou srovnatelnou s atomovkou.“

Generál souhlasně přikývl a zlověstně přimhouřil oči, slibující téměř mazaným vynálezům horké chvílky.

Do sálu nepozorovaně vklouzla teta Soňa, Oděsanka jako poleno, která před dvěma lety chtěla zjistit, proč je její vnučka dnem i nocí zalezlá ve VIRTu. Kabiny tenkrát ještě fungovaly bez časového limitu a teta Soňa se v Jeesku trochu zdržela. Když tady narazila na kuchařskou gildu, svým kulinářským uměním si hned získala stovky fanoušků a po hlavě se vrhla do plnění zdoluhavého questu, spočívajícího v přípravě hostiny pro panovníka. Když se pak vnučka k ránu vrátila, našla doma babičku v hlubokém kómatu a generál Krunýř získal novou vedoucí hradní kuchyně a říká se, že i osobu blízkou ve všech směrech.

Teta Soňa potichoučku došla až ke stolu a z bezedné brašny začala vyťahovat tácy s pirožkami a obložené mísy. Vůně poctivého domácího jídla přebila pach cigaretového kouře a osazenstvo sálu znatelně pookřálo. Do konce i Stas, se kterým jen tak něco nehne, na chvíli vypadl z role a lačně vtáhl nosem vůni jídla.

Generál z takové péče nicméně moc nadšený nebyl, zamračil se a lehce odstrčil kuchařčinu ruku, která se mu pokoušela naservírovat přímo pod

nos talíř s nejvybranějšími dobrotami. Zachmuřeně pohlédl na rozvědčíka a pokusil se vrátit jednání do pracovních kolejí.

„A co to hromadný ztročování nováčků? Máme nějaký verze, k čemu jim to je?“ zeptal se Stase.

„Nejspíš je to soukromá iniciativa konkrétních skupin. Když dostali Kocouři do rukou takovýhle nástroj, řekli si, že si trochu vylepší svou materiální situaci. A ještě něco: Jakmile jsme na ně uhodili a začali jsme mobilizovat, spojil se s námi zástupce Olderů a žádal nás, abysme kolem toho nedělali zbytečný haló a všechno řešili výhradně u stolu, že prý jsou ochotní vystupovat v roli prostředníka.“

„Jasně,“ přikývl generál, „pošlete jim info o těch bankéřích, co je Kocouři zamordovali nebo jim vypatlali mozky, uvidíme, jaká bude jejich reakce. Kocoury na pokoji nenecháme, tohle si nemůžou dovolovat. Je to hrozba pro nás všechny. Odpověď musí být okamžitá a dostatečně rázná, ať se děje, co se děje. Někáký návrh, jak je potrestat?“

Stas se zašklebil. Ostatní ožili a sálem se roznesl šum hlasů.

Kontrarozvědčík zvedl ruku, počkal, až se všichni utiší, a pokračoval: „Už jsme stihli probrat pár nápadů – počínaje odvetným zajetím v reálu, což by bylo technicky sice trochu náročnější, než je jednoduše oddělat, ale v zásadě by to šlo, a konče zkopírováním té jejich metody podlamování psychiky. Je ale otázka, jestli by to na ně fungovalo, účinek se přece jen z větší části zakládal na autosugesci.“

Generál zavrtěl hlavou: „Když takhle skřípneme pár hajzlů ze zlatý mládeže, poštveme si tím na sebe nemilosrdný nepřátele až za hrob. Tohle by nám jen tak nezapomněli. Ne ne, tady není místo pro žádný polovičatý řešení. Musíme postupovat maximálně obezřetně a pečlivě volit cíle, abysme nevystavili naše rodiny nebezpečí odvety. Stasi, zjisti, jestli do toho byl nějak výrazněji namočený někdo z reálníků. Z nich to chce vytipovat dva tři nejbeznadějnější případy a ty popravit. Jedna kulka do slabiny, druhá do hlavy. Ostatní ať si zalezou někde do kouta, žijou s permanentně zataženými roletama a pouštějí si dokola oba díly Kill Billa. Máme venku pár kluků, co se chystají na vtažení, ti by nám s tím mohli pomoci. Otázka ale je, co udělat s vtaženými.“

Zdvihl jsem ruku jako ve škole.

„Mluv,“ řekl generál.

„Když se budeme snažit ty šmejdy napodobovat, v čem se od nich pak budeme lišit? Když jsem byl tam u nich... jak bych to řekl... na návštěvě, strávil jsem dost času přemýšlením, jak jim to oplatit, a nechovat se přitom jako sprostý kat. Napadlo mě něco jako systém čtyř stupňů trestů, z nichž bychom v našem případě uplatnili všechny. Za prvé: zabití v aréně a následně týdenní zajetí, což povede ke ztrátě všeho vybavení kromě věcí v bance. Za druhé: deleveling, to znamená ztráta všech dosažených úrovní. Vyčistíme nějaký podzemí a přinutíme je, aby si nastavili bind point v místnosti u bosse. Budou na to muset přistoupit, protože jediná další varianta by bylo věčný zajetí. No a pak si už jen počkáme na respawn mobů a můžeme sledovat dlouhou řadu smrtí našeho trestance s postupnou ztrátou expů až na level 10. Jestli jsem to správně pochopil, tak níž už se spadnout nedá.“

V sále to zahučelo. Generál sklopil hlavu jako kohout a upřel na mě přivřené oči.

„Teď konečně věřím, že jsi temný Rytíř, a ne jenom nějaký emo-elfíček, máš fantazii jako pravej inkvizitor. Ještě že se při ztrátě levelů odečítají i pointy talentů a vlastností, jinak by nám z toho vyšly kreatury na levelu 10 s dovednostma na stovce i víc... No dobrá, to by mohlo fungovat, vezmeme těm hajzlům rok dva života. A ten sled několika stovek smrtí bude minimálně dost bolet, kdyby už nic jinýho. Rád si poslechnu ty zbývající dva body.“

Se svolením nejvyšších míst jsem pokračoval: „Dál je to jednoduchý. Vyhoštění z ruského klastru s doživotním zákazem. Ať si jdou třeba někam k černochům. A konečně, zápis na KoS list naší aliance, nebo ještě líp, celého klastru. To znamená povinnost pro všechny v rámci možnosti takovýho hráče zabít při každém setkání, minimálně na ruských teritoriích. Takže asi tak.“

Generál spokojeně plácl svými lopatovitými dlaněmi do stolu.

„Mně se to líbí! Někdo nějaký připomínky?“

Kdosi zamručel: „Já bych z nich nadělal krouhaný zeli...“

Generál zvýšil hlas: „My nejsme oni! Ale rozumím vám. Nebudeme budovat žádný systém nápravných zařízení. Jako základ vezmeme systém čtyř TRS. Až když odškrtneme všechny možnosti a dojde k recidivě, přijde na řadu vyměvání mozků.“

Rozhlédl jsem se po ostatních a když jsem viděl jejich nechápavé výrazy, jakožto osoba mimo subordinaci jsem se zeptal jako první: „Co to je 4TRS?“

Generál, který evidentně podobnou otázku očekával, ochotně odpověděl: „Čtyři Tresty Rytíře smrti! Zbavení majetku, deleveling, vyhoštění a KoS list. Můžeš na sebe být pyšnej, vejdeš do historie jako autor vůbec nejkratšího trestního zákoníku!“

Generál se bujaře rozchechtal a zbylí důstojníci ho následovali. Můj systém se líbil. Vypadá to, že v tomhle světě nebudou advokáti potřeba...

Diskuse pokračovala otázkou, jestli poslat informace o aféře do reálu a udělat humbuk v offlinových médiích. Stas byl zásadně proti.

„To by bylo jako mina, kterou bychom si všichni kladli přímo pod sebe. Informace o násilí ve virtuálu a možnosti zdevastovat rozum vtaženého hráče by mohla vést k omezení přístupu do hry a prudkému poklesu počtu uživatelů, což by se zákonitě projevilo i na populaci nově vtažených. Amíci můžou třeba zablokovat servery, přesunout je do nějakých svých tajných laboratoří a začít na nás dělat pokusy. To byste chtěli? Navrhuju jen zalarmovat adminy a kategoricky na nich požadovat zavedení funkce rychlé smrti...“

Stas se na chvíli zarazil a jeho pohled se rozostřil.

„Přišla odpověď od Olderů. Žádají nás, abychom se neunáhlovali a odvolali ultimátum. Kocouři jsou ochotni vyjednávat, osoby zodpovědné za mučení jsou prý zadrženy, další utekly nebo se odlogovaly.“

Kapitán Cejchovaný se zašklebil a poznamenal: „No jasně, teď nám řeknou, že ti, co se je podařilo chytit, se zčistajasna zbláznili strachem, a předhodí nám jen pár pěšáků a několik neidentifikovatelných mrtvol, aby nám zacpali hubu. Tenhle scénář moc dobře známe z reálu.“

Stas pokračoval: „Olderí slibují odškodnění obětem a požadují zavedení systému společného dohledu nad Krystalem. Navrhují, aby byl využit k účelům *izolace a detence asociálních a psychopatických jedinců*. A tohle je dobrý: Kocouři jsou ochotní poskytnout pro tyto potřeby svůj hrad, ale jsou tak oprsklí, že za to chtějí kompenzaci pět milionů.“

Generál s hraným údivem zavrtěl hlavou a pronesl: „Ti prevítí si už všechno dohodli za našimi zády...“

Vyskočil jsem ze židle a vyhrkl: „Ten šutr se musí zničit!“

„Sednout!“ máchl rukou generál. „Je jasný, že tady šlápli vedle, na lep jim neskočíme. Kocoury poženeme svinským krokem a krystal se pokusíme rozbít. Stasi, natahuj to, potřebujeme čas na jednání se členy aliance a dokončení mobilizace. Zatracená ochranná kupole! Kdyby nebylo jí, v noci bysme Kocoury roznesli na kopytech během deseti minut, pěkně po paragánsku... Ale takhle...“

Krunýř si rozhořčeně odplivl.

Naklonil jsem se ke kapitánu Cejchovanému a tiše se ho zeptal: „To je tu kupoli tak těžký prorazit?“

Kapitán se znovu zašklebil a odvětil: „Tou, co mají na Lesním hradě, se budeme s celým klanem probíjet tak osm hodin. Když ji budou jejich mágové ještě doplňovat zevnitř, tak ten čas vynásob dvěma. A pak to celý ještě jednou vynásob dvěma, jestliže vezmeme v úvahu téměř jistý protiútoky, výpady rogun a enpécéček a plošný úder. Náklady na akumulaci krystaly a lektvary přitom vylezou až do nebe. Válka holt není levná záležitost.“

Hm... Zamyslel jsem se. Kouzlo *Astrálního rozptýlení many* se mi sice vyťahovat na světlo moc nechtělo, nicméně k tomuhle účelu by to byl ideální nástroj. Je potřeba potrestat Kocoury a zničit krystal. A trochu těch peněz vydělat by taky nebylo na škodu... Sakra, zase do toho lezu až po uši.

Poslal jsem PM agentovi: „Stasi, dokážu sundat ochrannou kupoli.“

Když si to přečetl, na chvíli neovládl své emoce a upřel na mě ohromný pohled. Pak znovu nasadil pokerface a začal formulovat zprávu generálovi.

Krunýř se dokázal ovládnout poněkud lépe. Ani na vteřinku se neodtrhl od plánování mobilizace, pak pozvolna ukončil diskusi a vyhlásil kuř-pauzu.

Nakonec se ovšem neubránil poněkud banální frázi: „Glebe, vy tady, prosím, ještě zůstaňte! A ty, kontráši, taky nikam nechoď.“

Počkal, až se zavřou dveře za posledním důstojníkem, a obrátil se ke mně: „Tak povídej.“

Podíval jsem se úkosem na Mumínka. Ten jeho prohnáný výraz s přimhouřenýma očima jako Lenin se mi vůbec nezamlouvá.

Řekl jsem Stasovi: „Hele, nemůže být tahle chlupatá potvora nepřátelská štěnice?“

Mumínek vycenil zuby, Stas na něj vrhl nevraživý pohled a postěžoval si: „To bys nevěřil, ten prevít je horší než šváb. Mě taky děsí, že je vždycky v centru dění. Zabíjet ho nemá cenu, už za minutu se zase znovuzrodí. Zavřený dveře ho nezastaví, skáče mikroteleportama na metr dva přes jakoukoli zeď. A od té doby, co jsme ho čapli a násilím teleportovali do asijského klastru, na sebe už nenechá sáhnout.“

„A jak se dostal zpátky?“ zeptal jsem se udiveně.

„Čert ví. Večer už zase dřepěl u krbu...“

Krunýřovi došla trpělivost: „To by stačilo, tajnej, tuhle pitomou pandu vyřešíš potom. Glebe, tak to vyklop, jak se dá sundat ta kupole? Neříkej mi, že máš přístup k řídicímu artefaktu.“

Zhluboka jsem vydechl a spustil: „Čistil jsem jednou jeden takovej dungeon...“

Během dvou minut jsem ve zkrácené verzi převyprávěl, jak jsem došel ke kouzlu Vyššího kruhu, a nakonec jsem navrhl: „Takže když mi zařídíte dostatečněj přísun many, za dvě minutky bude po problému.“

Generál už neseděl u stolu, místo toho energicky pochodoval po sále a radostně si přitom mnul ruce. Pak se prudce zastavil, až mu plášť zahalil obě nohy, otočil se a ukázal na mě prstem.

„Takže, o tom, co tady teď zaznělo, nikomu ani muk! Však dobře víš sám. Na Kocoury vyrazíme zítra v pět ráno. Do boje půjdou jenom zkušený kádry, level 100 plus. A samozřejmě i obě speciální komanda, Cejchovaneho a Divočáka. Sto padesát mužů by nám na obsazení a vyčištění hradu mělo stačit. Za nima půjdou ještě dvě stovky záloh, aby hlídaly zajatý Kocoury. Stasi, sezvi poradu velících důstojníků, za hodinu u mě v kanclu.“

Rozvědčík poznamenal: „Kocourů může být i přes dvě stě. Plus NPC, peněz na žold mají dost. Když budeme mít v první vlně jen sto padesát lidí, riskujeme, že jim dáme čas na to, aby nám pláchli teleportama.“

Generál se zamyslel a pak rozmrzele pokýval hlavou.

„Máš pravdu. Přemýšlím tady nad obsazením hradu, a primární cíl je přitom někde jinde. Nedá se nic dělat, budeme muset jít s prosíkem k alianci. A to znamená riziko úniku informací a dělení kořisti. Moc se mi nechce posilovat takhle ostatní klany. Mimochodem, když mluvíme o kořisti... Glebe, za sundání kupole ti připišeme tisíc raid pointů. Pak si je vybereš v penězích nebo v naturáliích.“

„Co to je za pointy? A nedívejte se na mě takhle, sám vím, že jsem úplně zelenáč.“

Stas zavrtěl hlavou: „No jo, pořád zapomínám, že jsi ve hře jen pár týdnů. Přitom naděláš v klastru víc pozdvižení než všichni Školáci dohromady. OK, vysvětlím ti to po lopatě. Jeden point se rovná jednomu levelu hráče. To znamená, že když na hrad útočí společně dva klany, z nichž jeden pošle sto bojovníků s levelem 100 a druhý dvě stě, tak první dostane deset tisíc pointů a druhý dvacet tisíc. Hrad a loot vydají dohromady řekněme za tři miliony, to se vydělí třiceti tisíci pointů a vyjde ti hodnota jednoho bodu sto zlatých. Hráč s levelem 100 tak dostane kořist v hodnotě deseti litrů a hráč s levelem 120 dvanáct litrů. Je to samozřejmě hodně zjednodušený, v tom systému není úplná přímá úměra, počítá se i s takovými případy, jako je ten tvůj. Kromě toho vojáci z první linie dostávají o trochu víc než ti v týlu a tak dále. Princip ale chápeš, ne?“

Hm, zajímavá matematika. Na tom bych mohl trhnout slušný balík. A co kdybych ještě zkusil zpeněžit pomoc temné kněžny? Ta krasavice mi přece slibovala pomoc kdykoli budu potřebovat...

„Generále, mám nějaký kontakty u temných elfů. Jedna dáma mi slíbila pomoc oddílu hrdlořezů. Nemám je zkusit přizvat do raidu? Oldeři se určitě o ničem nedozvědí a ostatní klany to nijak neposílí. To, že si trochu přilepším, vám snad nijak vadit nebude.“

Stas přimhouřil oči, vyměnil si pohledy s generálem a řekl: „Hrdlořezové jsou v pohodě, ostrí týpci... Ty jsi fakt moc zajímavý člověk, Glebe, jen se objeví nějaký zádrhel a ty už taháš další eso z rukávu. Nechtěl bych sedět u karetního stolu proti tobě...“

„To bych ti taky neradil...“, řekl jsem s úsměvem.

2. kapitola

Ze zprávy Analytického oddělení přednesené na mimořádném zasedání představenstva korporace Jiný svět.

Téma: Tendence ke ztrátě kontroly nad herním obsahem.

... Vážení pánové, před měsícem jsme byli požádáni, abychom objasnili důvod, proč zůstaly všechny zásadní změny zavedené prostřednictvím patche č. 2124 v herním světě zcela bez účinku. Jak je vám zajisté známo, předpokládalo se zavedení dlouho očekávaného nového herního povolání Berserker. I přes opakované testy, bezchybné fungování aktualizace lokálních serverů a absenci jakýchkoli problémů při nahrávání nové verze na ostré servery Jiného světa zůstalo nové povolání pro hráče nedostupné. Všechny změny podružného charakteru se ve světě naopak projeví v plné šíři.

Po celou dobu sběru, zpracování a vyhodnocování dat se tento problém nadále prohluboval. Nezafungoval ani patch č. 2271 se dvěma novými kouzly Vyššího kruhu. Virtuální svět také zcela ignoroval patch č. 2312, kterým měla být na základě naléhavé potřeby zavedena dovednost Rychlé smrti.

Všechny prováděné změny jsme roztřídili podle míry významnosti a vlivu na tvářnost virtuálního světa do kategorií na škále 1 až 10. Zatímco před měsícem Jiný svět odolával pokusům o zásahy kategorie 9, nyní už nejsme schopni realizovat ani změny kategorie 6. Extrapolujeme-li získaná data do budoucnosti, dojdeme k závěru, že s velkou mírou pravděpodobnosti během následujících tří měsíců zcela ztratíme kontrolu nad herním obsahem a nebudeme schopni změnit cokoli významnějšího, než je barva kamení válejíciho se u cesty.

Vážení pánové, svět odolává našim intervencím a stává se čím dál nezávislejším. Přidám-li ke zmíněným datům ještě vtažení UI-311, digitalizaci hráčů a pokračování fungování virtuálního světa i po fyzickém vypnutí serverů, pak je mi náš vlastní status stále méně jasný. Už nejsme tvůrci a ochránci tohoto světa. Velmi brzy se naše role omezí pouze na poskytování přístupu a otevírání dveří. Budeme jen obyčejní vrátní...

J. Howards, ředitel Analytického oddělení

Usnesení: Dokument opatřit stupněm utajení AA.

Howardsovi: Hleďte možnosti, jak proces neutralizovat nebo zpomalit. Vyměňte hardwarové klastry, obnovujte virtuální svět kousek po kousku z rezervních kopií, segmentujte komplexní aktualizace na menší části, dělejte, co chcete, ale hlavně zajistěte, abychom udrželi kontrolu nad světem co nejdéle...

A. Lichman ml., člen představenstva

* * *

Využil jsem laskavosti poručíka Šedého a zaletěl si na hřbitov a zpátky. Konečně jsem se tak dostal ke svým věcem. Pak mě čekala poněkud delší cesta do hlavního města drowů, kde měl každý jejich klan svou čtvrť s knížecí rezidencí. Čas mě už docela tlačil, bylo skoro deset večer a ve čtyři ráno měl začít nástup k raidu, výdej munice a buffování.

Krunýř mi dal dvě hodiny na to, abych zjistil, můžeme-li počítat s pomocí drowů a v jakém objemu. Schválil mi teleport do Temných zemí a dovolil mi využít služeb kouzelníka Portose, klanového dopravce.

Každý klan si vydržoval hned několik takových taxikářů. Jedna z větvi kouzelnických dovedností byla zaměřena výlučně na teleportaci. Jen málokdo byl ochoten udělat ze sebe drožkáře, proto si klany takové lidi jaksepatří hýčkaly, aby si je udržely. Levelování téhle větve byla sice nuda, nicméně dost výnosná. Stačilo se postavit na náměstí s nabídkou taxislužby po celém *Jiném světě* a měli jste minimálně tři sta zlatých denně jistých. Předtím bylo ovšem třeba věnovat aspoň rok života levelování téhle velice úzce profilované a svým způsobem neplnohodnotné postavy. Množství talentových bodů bylo omezené a nácvik teleportace šel na úkor bojových

kouzel. V rámci větve byly nejprve přístupné osobní teleporty, pak následovaly skupinové, raidové a stacionární.

Portos se svému literárnímu předobrazu příliš nepodobal. Byl maličký, vychrtlý a dost nerudný. Seděl ve své pracovně vedle teleportačního sálu a poskytoval přepravní služby těm, kdo je zrovna potřebovali. Dnes musel být asi dost velký provoz, protože když jsem ke kouzelníkovi přišel, zrovna do sebe klopil lahvičku s lektvarem many. Když vytřepal do úst poslední kapku, na chvíli ztuhl s jedním okem zamhouřeným a výrazem odporu ve tváři. Pak sebou trhl a pronesl: „Dám milion ve zlatě tomu, kdo zbaví tenhle utrech příchuti skořice. Ještě pár kapek a budu prvním hráčem se schopností házet šavli.“

Když si mě konečně všiml, zeptal se: „Kam to bude? Hlavní město drowů? Sakra, to je teleport středního dosahu, víc než tisícovka many. Ne ne, takhle by to nešlo!“

Vystrčil hlavu do chodby a zakřičel: „Jazel... Jazelwolfe, do prdele, to je taky jméno! Zavolej mi ze strážnice zaklínače, co má teď službu, ať mi pustí nějakou manu. Já už ty lektvary prostě nemůžu, už mě to fakt kope! A když se to ještě smíchá s elixírem neviditelnosti, tak z toho koktejlu vidím trojitě...“

Portos se znovu otočil ke mně: „Připravený? Pošlu tě osobním expresem.“

Kouzelník na okamžik znehybněl, aby našel to správné kouzlo, pak udělal gesto rukou a zamumlal zaklínadlo.

– Pozor. Aktivováno teleportační kouzlo. Místo určení: Město Počátku. Potvrďte svůj souhlas s přemístěním. 10... 9... 8...

Plesk a už jsem stál na masivní teleportační plošině uprostřed hlavního náměstí drowské metropole. První, co upoutalo můj pohled, byly gotické stavby, vysoké věže královské rezidence na kopci a přezdobené vývěsky luxusních obchodů. Všude vládl poměrně čilý ruch a zvuky teleportu se ozývaly s obdivuhodnou pravidelností. Kolemjdoucí na mě neskrývaně zírali – světlý elf v temném městě, to se hned tak nevidí, něco jako černochoch v moskevském metru. Zaútočit na mě se ovšem nikdo nepokusil, interface všem hlásil můj přátelský status, což jedny uklidňovalo, a jiné uvádělo do rozpaků.

Měl jsem sice dost naspěch, nicméně do očí mě uhodila řada honosných budov s blýskavými vývěskami: *JS Banka*, *OlderBanka*, *Drow Bank*... No jo, vždyť už teď jsem u Olderů na černé listině a po dnešní akci tam můj nick ještě červeně zakroužkují. Všechny moje finance, stejně jako správa SMS a internetového vyhledávání, jsou teď vlastně v rukou nepřítele. To je přece vrchol idiocie! Otevřel jsem wiki a našel si tam rating bank. Hm, Drow Bank je soukromá společnost, základní kapitál deset mega v dolarech, šestá největší banka virtuálního světa. To by šlo. Rozhodnuto, všechnu hotovost převádím na Temnou stranu, hehe...

Vešel jsem dovnitř, zvonek u dveří decentně cinkl a úslužný portýr mě dovedl k volné přepážce. Založil jsem si účet a převedl na něj všechny své zbývající prostředky, tedy něco málo přes dvacet tisíc. Po chvilce přemýšlení jsem ještě na aukčním portále střelil všechny zásoby surovin k výrobě cigaret. Tržní cena byla teď určitě blízko vrcholu, hodilo mi to dalších osm tisíc. Zeptal jsem se i na bezpečnostní schránku. Službu nabízejí, uložené věci pojišťují na částku do sta tisíc, ale případ krádeže se dosud nevyskytl. OK, s tím ještě počkáme, věcí moc nemám, vejdou se mi zatím pohodlně do brašny nebo do pokoje u Veteránů.

Pro přístup k doplňkovým produktům jsem musel zajít o patro výš do oddělení se zvukným názvem *RealServis*. Předplatil jsem si plný balík služeb a vyšlo mě to dokonce levněji než u Olderů. V nejbližší době měl být přístupný i videostreaming televizních programů a filmů z reálu. Tím mě úplně dostali.

Pak můj zrak padl na cedulku s nápisem *RealShop*. Podivný řetěz asociací rozčeřil mou paměť a přinutil mě začervenat se. Sakra, vždyť tam mám přece ještě dluh!

Přistoupil jsem k solidně vypadajícímu prodáváči, v jehož tváři se zračila bezelstná touha pomáhat a za rozumnou cenu vyřešit jakýkoli problém.

„Je to to, co si myslím?“ zeptal jsem se a ukázal prstem na cedulku.

Prodáváč rozvážně kývl a odpověděl: „Spíš ano než ne.“

„Jsem rád, že máte smysl pro humor. Poslouchejte, potřeboval bych zjistit, jestli v jedné firmě v Moskvě ještě pracuje jedna dívka, a pokud ano, tak bych jí chtěl poslat dárek.“

„To nebude problém. Zpracování dotazu stojí dvacet zlatých, všechno ostatní je na vašem uvážení.“

No paráda! Napnul jsem mozek a vzpomněl si na jméno společnosti a pracovní pozici Olgy. Telefonní číslo jsem z mé, v té době ještě děravé paměti nevylovil. Služba však fungovala perfektně. Úředník předal data do reálu, následoval krátký hovor a už jsem měl potvrzeno, že Olga je stále zaměstnaná v Alcoru a zítra bude od rána v práci.

„Co si budete přát poslat jako dárek?“ zeptal se prodavač a přejížděl přitom prsty po virtuální klávesnici interfacu.

„Nějakou lepší kytku,“ odpověděl jsem pyšně.

Prodavač sklopil hlavu a se zájmem se na mě podíval.

„Mladý muži, kdy jste naposledy někomu dával květiny? My tady neznáme pojmy jako ,kytice karafiátů za sto rublů‘ nebo ,růže za pět set‘. My tady děláme věci přímo na míru. Když na to určíte třeba milion, my si s tím poradíme. Každý okvětní lístek oblepíme brilianty, na stonky navlékneme platinové prstýnky a celé to doručíme ve váze z dynastie Ming...“

Au, tak to byl přímý zásah do mé plebejské dušičky...

„Žádné brilianty. Někaké ty flitříky dát můžete, ale rozumně. Kolik to bude stát?“

Asi minutová pauza.

„Sto dvacet zlatých za jeden květ. Plus deset procent naše provize.“

„Dobře. Dejte jednadvacet kousků.“

„Znamenám si. Ještě něco k tomu?“

„Ano, šampaňské. Polosladké.“

„Máte nějakou preferovanou značku?“

Po chvilce ze mě vypadlo to jediné, co jsem vylovil z paměti: „Vdova Kliková.“

Prodavač přikývl, jako že rozumí. Klient v jeho očích pomalu znovu získával respekt.

„Takže bílé polosladké, Veuve Clicquot Ponsardin Demi Sec, to máme devět set zlatých. Pokud vám na té dámě obzvláště záleží, dovolil bych si doporučit archivní suché Veuve Clicquot La Grande Dame Brut, ročník 1998, osm tisíc za láhev.“

Křečkovi zaskočilo a začal se sesouvat k zemi. Taktně jsem ho přidržel pod loktem a rezolutně pronesl: „Ne, dáma má raději polosladké.“

„Rozumím. Ještě něco jiného?“

„Kartičku se vzkazem.“

„Není problém. Prosím, diktujte.“

„*Ahoj Olgo, tady Gleb. Posílám Ti květinu a šampaňské, jak jsem slíbil. Děkuju moc za radu, povedlo se! Vznešený elf Laith, úroveň 52. Konec.*“

Úředník kývl a řekl: „Bude to dělat tři tisíce devět set, včetně provize a kurýra. Zásilka bude doručena zítra mezi desátou a dvanáctou hodinou. Posloužím ještě něčím?“

Zamyslel jsem se, pak jsem rychle prolétl stránky virtuálního supermarketu a vybral věci do velkého dárkového koše pro mámu: její oblíbené čokoládové bonbóny, kaviár, sušený rybí hřbet, uherák. Snažil jsem se vzpomenout si na všechno, co má ráda, ale většinou si to nemůže dovolit, a vůbec mi nebylo líto těch dvou tisíc, co to stálo. Dokonce i křeček jen tiše zakuňkal, nicméně žádný velký kravál nespustil.

Zkontroloval jsem čas. Půl hodiny v tahu! No nazdar, musím sebou hodit. Rozloučil jsem se, vzal jsem si kontakt na online služby a rychle vyletěl ven z banky.

Neušel jsem ani deset kroků, když se za mými zády ozvalo: „Hej, bělouši, stůj!“

To jako myslí mě? Těžko, já tady žádné známé nemám. Ani jsem nezvolnil krok a pokračoval jsem ve své cestě po obvodu náměstí. Potřeboval jsem najít nějakou kompetentní osobu, abych se zeptal, jak se dostanu k sídlu Domu noci.

Zezadu mě doháněl zvuk rychlých kroků několika lidí. Prudce jsem se otočil a bylo to právě včas, abych stihl odrazit ruku, která se mě pokoušela chytit za rameno.

„Nějakej problém?“

Barbar jako hora na levelu 92 mě oblažil připitomělým úsměvem s dírami mezi zuby.

„Co tak zhurta? Jenom jsme chtěli tady s kámošema vědět, kde se u nás ve městě vzal takovej přátelskej bělouš. Zrovna jsme se chystali do světlých zemí, děláme na takovém achievementu – *Temný lovec*, slyšels o tom? A mně ti, člověče, zrovna chybí už akorát jeden blondátek skalp.“

Barbar se zařehotal a významně se podíval na mou kšticí.

„Tak si odbarvi vlasy a popros ty své němý kámoše, aby tě skalpovali. Myslím, že pro tebe takovou maličkost rádi udělají.“

Barbar se zamračil: „Tyyy... nejsi nějakej drzej?! Hele, pojď se projít za

bránu, trochu tady borcům helfneš. Co ti to udělá? Blbejch padesát smrtí tě přece nezabije.“

„Chlapi, dejte si pohov. Jste na hlavu, nebo co? Dělat takovej virvál přímo ve městě...“

Chuligány má slova dožrala. Zatarasili mi všechny únikové cesty. No nejsou to debilové?

„Okamžitě ukončete agresí na městské půdě!“ ozvalo se zpovzdálí.

Blížila se k nám hlídka městské stráže, přivolaná hlukem. Velitel mě přešel pozorným pohledem a uctivě sklonil hlavu. Znamení, kterým mě obdařila kněžna, fungovalo. Pak si prohlédl mé protivníky a jeho tvář rozčilením zacukala.

„Barbare Gonte, uděluji vám už druhé ústní napomenutí za narušování veřejného pořádku! Varuji vás, ještě jeden prohršek a stanete před knížecím soudem... A bez diskusí! Rozchod!“

Barbar na mě vrhl zlostný pohled.

– Pozor! Gont si vás přidal na seznam osobních nepřátel. Sláva +5.

Přejete si přidat Gonta na svůj seznam? Pokud zabijete svého osobního nepřítele, hodnota vaší Slávy vzroste o 20 jednotek. Pokud ovšem zabije nepřítel vás, hodnota vaší Slávy klesne o 40 jednotek! Na seznam lze přidat pouze jednu osobu za 24 hodin. Zabitím nepřítele lze získat trofej v podobě ucha poraženého, které je možné použít k dosažení ocenění Mstítel.

Pěkně. O takových možnostech jsem nikdy neslyšel. Ale ne, teď to nepotřebuju. Je to ostatně jeho věc, že si vybral oběť o padesát levelů níž. Volím Ne.

Barbar se zašklebil a procedil skrz zuby: „Srabe!“

„Když myslíš, hrdino,“ opáčil jsem.

Obrátil jsem se na velitele stráže a zeptal se ho: „Pane důstojníku, potřeboval bych neprodleně mluvit s kněžnou Domu noci Ruatou.“

Když gardista uslyšel kněžnino jméno, vypjal se do pozoru a div že mi ještě nezasalutoval.

„Moment!“ řekl a vytáhl artefakt tvaru krystalu, do něhož tichým hlasem cosi rychle nahlásil. Enpécéčka zřejmě nemají vestavěné komunikační kanály, jakými disponují hráči.

Asi za minutu se pár kroků od nás ozvalo plesknutí teleportu a na

kamenné dlažbě náměstí se objevil drowský mág. Pokynul strážím a obrátil se ke mně: „Její Výsost vás přijme. Jste připraven k přesunu?“

Nijak zvlášť se nezatěžoval čekáním na mou odpověď, položil mi ruku na rameno a otevřel další teleportační bránu.

– *Pozor. Aktivováno teleportační kouzlo. Místo určení: Malý palác Domu noci. Potvrďte svůj souhlas s přemístěním. 10... 9... 8...*

Potvrzuji, do uší mě udeří známý zvuk a už stojíme v teleportačním sále Malého paláce. Nežije si špatně, holka. Malované stropy, štuková výzdoba, jemná dřevořezba a hodně, opravdu hodně zlata. Ani se neodvažuju představit si, jak může vypadat Velký palác.

Rychlým krokem procházíme chodbami s podlahou z mramorové mozaiky. Stráže, rozmístěné v pravidelných rozestupech, nám salutují, když kolem nich procházíme. Konečně se zastavujeme před vysokánskými vyřezávanými dveřmi. Mág znehybní a vyčkává. Po chvilce dostává neslyšný rozkaz, ustupuje stranou a kývnutím mi dává znamení, že můžu vejít. Rozpačitě zkoumám ta obrovská vrata a nejsem si vůbec jistý, kde zatlačit nebo za co zatáhnout, aby se otevřela.

Nakonec jsem se ztrapňovat nemusel, křídla dveří se v momentě sama nehlučně rozevřela a odkryla přede mnou výhled do velkolepého trůnního sálu. Široký průchod v jeho centru lemovalo masivní sloupoví. Řada průsvitných panelů se zalitými zrnky zlata na podlaze vedla k vyvýšenému stupínku, na němž stály dva trůny. Ten větší a masivnější byl prázdný, na druhém seděla kněžna Ruata.

Přistupuji blíž a ukláním se. Srdce mi buší jako před prvním polibkem. Ztraceně, už jsem skoro zapomněl, jak se mnou ta ženská mává... Hotový smrtící koktejl z feromonů a nonverbálních gest. A ta vůně... Ovanulo mě aroma lesních jahod, bezděky jsem polkl a udělal ještě jeden krok vpřed. Mé podvědomí ovládlo jediné přání: zabořit svůj nos do jejích vlasů. Co to se mnou sakra je?! Jen stěží se ovládnou, nasazuju přívětivý úsměv a zvedám zrak.

Bác! Srdce mi znovu stoupá až do krku. Bác! Křeček se v extázi svalí na záda. To je pane baba... Kněžna na mě hledí lesklýma, téměř vlhkýma očima. V koutcích úst je vidět všechápající úsměv...

Ruata prolamuje mlčení jako první: „Vítej, můj zachránce, vyčkával jsi dlouho, než ses rozhodl navštívit ubohou vězenkyni...“

No ne, ona ještě vtipkuje!

Kněžna vstala z trůnu a sestoupila o pár schůdků níž, její hlava se tak ocitla ve stejné úrovni s mou a kněžna tím demonstrovala maximální úctu ke svému hostu. Hluboce jsem vzdychl a vydal se na milost a nemilost vítězi, odolávat jejímu ženskému kouzlu bylo prostě nad mé síly.

Dívka si mě pozorně prohlédla a pochválila mě: „Neztrácel jsi čas, jsi teď mnohem silnější. Zvěsti o tobě došly dokonce až k nám...“

To díky tomu třetímu stupni Slávy, okomentoval jsem v duchu její slova.

Dívčiny oči se náhle rozšířily údivem a vzrušením.

„Máš na sobě pečeť Bezejmenného! Ty ses s ním snad setkal a on tě obdařil svým dotekem?!“

Konečně se mi podařilo překonat ochrnutí a toporně jsem zakroutil krkem. Nevím proč, ale v místě, kam mě zasáhl Meč Temnot, jsem pořád cítil nepříjemnou tupou bolest.

„Pokud se dá za dotek považovat úder meče, tak ano, obdařil.“

Kněžna nevěřícně zavrtěla hlavou, pak tleskla a asi deset sluhů v mžiku prostřelo stůl pro dva.

Ruata ukázala na židli s vysokým opěradlem a vybídla mě: „Posaď se a buď mým hostem. Okus vybraných pokrmů a ukoj mou zvědavost, vyprávěj o mém setkání s Bezejmenným. Jsem totiž i kněžkou jediného Temného chrámu ve městě, každý projev vůle Bezejmenného je tak pro mne svatý.“

Nalil jsem do sklenic víno a napil se, abych prokázal úctu paní domu a zároveň svažil hrdlo. Pak jsem odpověděl: „Dá se říct, že kvůli tomu jsem přišel...“

Nechtěl jsem příliš sklouzávat do podrobností, nicméně kněžna virtuózně využívala celý arzenál prostředků, které měla k dispozici, aby ze mě vytáhla co nejvíc informací. Občas vykřikla zděšením a zakrývala si ústa rukou s perfektní manikúrou, jindy se ke mně se zájmem nakláněla celým tělem, jako by se bála, že jí něco unikne, přičemž mi odkrývala dech beroucí výhledy do už i tak dost odkrytého výstřihu. Její intelekt přitom fungoval jako dokonale seřízený stroj, otázky byly přesně formulované a zacílené na to podstatné.

Nakonec jsem ji musel důrazně požádat: „Ruato, prosím, netlač tolik na moje libido, všechno ti to povím i bez toho. A mimoto mám dívku, je to ta paladinka, kterou jsi se mnou tenkrát viděla.“

Kněžna se jen usklíbala a přezíravě mávla rukou: „Opravdový muž může mít tolik žen, kolik jich je schopen ochránit, uživit a učinit šťastnými.“

Na chvíli jsem se zarazil a přemýšlel nad tím, co právě řekla. Asi nejsem ještě připravený na nějaké partnerské vztahy. Vždyť nedokážu ochránit ani sám sebe, jsou to teprve tři hodiny, co mě museli sundávat z háku...

Zajímalo by mě, kde je asi kníže Domu, který by ji měl chránit a živit... Ruata zachytila můj pohled na prázdnou zející trůn a její tvář zahalil smutek.

„Kníže zahynul v bitvě o Druhý chrám. Nesmrtelní ze světlých klanů se tehdy probili hluboko na naše území... A chrám se nám stejně uhájit nepodařilo...“

„Promiň, Ruato, ale co myslíš tím *zahynul*?“ podivil jsem se. „Cožpak vaši bojovníci po smrti znovu neobživnou?“

Kněžna pomalu přikývla: „Bezejmenný je ke svým dětem milosrdný a téměř vždy jim poskytuje šanci na znovuzrození. Jeho síla však uvažá, chrámů i kněží je čím dál méně. V poslední době si stále častěji ponechává padlé bojovníky ve svém hájemství. Z bitvy o Druhý chrám se nevrátili čtyři. Pro nás je to velmi mnoho... A to, že Dům noci zůstal bez knížete, výrazně oslabilo naše pozice...“

Netušil jsem, že NPC můžou definitivně zemřít. Zajímalo by mě, jestli je to nápad vývojářů, nebo chyba programu. Takhle během deseti let všichni vymřou...

„A proč si nedosadíte nového knížete?“

Ruata zaujala pozici tygra chystajícího se ke skoku. Probodla mě pohledem svých kouzelných očí, naklonila se ke mně celým tělem a tiše se zeptala: „A ty by ses jím nechtěl stát?“

– *Pozor! Máte přístup k novému úkolu: „Kníže Domu noci“.*

Kníže Vznešeného Domu padl v bitvě o Chrám. Jsi schopen vzít na sebe břímě moci a odpovědnosti za osud tisíců rozumných bytostí? Dokaž, že jsi toho hoden, a usedni na knížecí trůn!

Podmínky splnění úkolu:

- Být hlavou klanu: **Splněno.**
- Vlastnit hrad: **Nesplněno.**
- Být knězem Bezejmenného: **Nesplněno.**
- Dosáhnou pátého stupně Slávy: **Nesplněno.**
- Předčít hodnotu úrovně kněžny Ruaty (stávající úroveň: 171): **Nesplněno.**
- Těšit se kněžniným sympatiím: **Splněno.**

Oho! Tomu říkám vážná nabídka. Podíval jsem se na dívku, která čekala na mou odpověď. Šelma kočkovitá, to na ni přesně sedí! Polkl jsem, zadíval jsem se jinam a snažil se urovnat si myšlenky.

„Ruato, řekněte... řekni mi, potřebuješ skutečného knížete nebo jen formální dekoraci trůnu? Pokud bych se stal knížetem, budu mít reálnou moc nad klanem? Budu mít přístup k pokladnici, možnost velet hrdlořežům a právo činit samostatná rozhodnutí?“

Kněžna zavřela oči a se spokojeným výrazem odpověděla: „Správně se ptáš... Ne, nehledáme žádného panáčkujícího psíka, naopak, klan naléhavě potřebuje opravdového vládce. A to se vším všudy, tedy s plným právem disponovat pokladnicí a gardou a s mocí nad osudy poddaných Domu – a jejich kněžny...“

Dívka mi vyzývavě pohlédla do očí, nosní dírký se jí zachvěly a hrud' se vzedmula. Páni, takových sladkých dortíků v jednom košíku! Ale že by v tom nebyl žádný háček?

Můj křeček už vši silou bušil tlapkou do tlačítka *Přijmout* a kněžnin ženský šarm mě tlačil stejným směrem, nicméně stále jsem ještě váhal. Chtěl jsem se osvobodit od moci, kterou nade mnou dívka měla, a rozhodnout se úplně sám. Zavřel jsem oči a v duchu si projel všechny varianty, ale ani tentokrát jsem neobjevil žádnou skrytou léčku. Potvrdil jsem přijetí questu.

Sklonil jsem hlavu a řekl dívce: „Kněžno Ruato, děkuji ti, že jsi mě shledala hodným tohoto úkolu. Udělám vše, co je v mých silách, abych dokázal, že tvá volba byla správná.“

Dívka blahosklonně kývla: „Já děkuji tobě, Nesmrtelný Laithe! Tvé jméno i název tvého klanu souzní se jménem Domu, věřím, že je to dobré znamení. Pospěš si! Rada na mě tlačí a já jsem už byla nucena udělat stejnou nabídku čtyřem dalším hrdinům. Buď z nich ty ten nejlepší!“

Očekáváním takové ženy se nelze nesnažit vyhovět. Kývl jsem a v duchu utřel sliny teď už dočista šilenému křečkovi.

Vtom mi zablikala ikonka PM, píše Stas: „Glebe, něco novýho? Za dvě a půl hodiny nástup, ve tři útok, hod' sebou!“

Trhl jsem sebou a rychle odepsal: „Jak ve tři?! Řeklo se v pět!“

„No jo sakra, nedošlo mi, že neznáš náš interní slang. Skutečnej čas raidu se nikdy neříká nahlas. Přesnej čas útoku se vypočítá odečtením 1–7 hodin podle aktuálního dne v týdnu. No prostě sebou hod'!“

Neobyčejně bystrá kněžna se zeptala: „Musíš už jít?“

„Ano, Ruato, odpust'.“

„Neomlouvej se. Potrestej nepřátele, vypleň a znič jejich hrady, vezmi si jejich zlato a nejlepší ženy. Tak to bylo a tak to i bude, taková je už cesta síly, ačkoli není jediná. Co se týče tvé prosby...“

Ztuhl jsem v očekávání nanejvýš důležité odpovědi.

„Dám ti své vojáky, padesát hrdlořezů, elitu lidu drow. Ovšem... Neznají tě a představují příliš velkou sílu na to, aby se s ní zacházelo stylem ,tu máš, ber'. Proto půjdu s tebou!“

Překvapením jsem se nezmohl na slovo.

Temná elfka na mě šibalsky mrkla: „Neboj se, nebudu ti překážet. A s tou tvou paladinkou bych se ráda seznámila blíž. Muži si vůbec nedovedou vybírat milenky...“

3. kapitola

Zosobní korespondence člena představenstva společnosti Jiný svět Archibalda Murrowa a ředitele Oddělení vývoje a integrace Davida Rubeka.

Milý Dave,

nevím, nakolik jsi v obraze ohledně posledních událostí, ale kolem celého vedení se stahuje oprátka, a to stále těsněji. Co oprátka, ocelové lano! Jde po nás konkurence i nezávislý tisk, příbuzní vtažených hráčů i aktivisti všeho druhu, bezpečnostní složky i úředníci od Anglie až po Lucembursko. Někdy se mi zdá, že jediná země, která nás zatím nechává na pokoji, je Zimbabwe.

Zkrátka a dobře, představenstvo se snaží připravit se na všechny možné varianty. Jednou z nich je hromadný exodus vedení společnosti do Jiného světa, a to včetně části bezpečnostních složek, rodin managementu a nejbližších přátel. Pravděpodobnost tohoto scénáře dosáhla už 26 % a každý měsíc roste o další 3–4 %.

Dave, určitě s tebou budou tohle téma ještě probírat, budou ti ukazovat přesvědčivé analýzy a alarmující čísla. Ale věř mi, situace je víc než tristní. Můžou z nás udělat obětní beránky a žádné miliardy nám nepomůžou, na Olympu je už teď dost těsno.

Tvým úkolem teď bude připravit pro nás úkryt v Jiném světě. Neber to doslova, nepotřebujeme stavět žádný nový podzemní Vault 13. Spíš naopak, potřebujeme nedobytnou pevnost, oddané NPC, přívětivé okolní prostředí a naleziště zlata, nejlépe nevyčerpatelné. Nezapomínej, že vtažené

čeká věčný život. A nemusím ti přece říkat, v co se změní jeden dolar při pětiprocentním ročním úročení za tři sta let... Mimochoodem – jen taková úvaha – nikdo neví, jak se situace vyvine a jestli nebude někdy v budoucnu možné vrátit se zpátky na Zem...

Dave, vkládáme do tebe velké naděje a svěřujeme ti velkou odpovědnost. Mysli na to, že věrnost bude náležitě ohodnocena. Víš přece, jak zní náš slogan: „Pracuj pro korporaci, pracuj pro budoucnost, pracuj pro sebe!“

RE: Drahý sire Archibalde,

obávám se, že intervence tohoto rozsahu už nejsme schopni. Společně s analytiky nyní hledáme alternativní způsoby řešení Vašeho zadání. Vytváříme unikátní questy, které nemůže splnit nikdo kromě nás samotných, schováváme poklady, rozbíjíme unikátní artefakty na více částí, maximálně znesnadňujeme přístup do dosud neobjevených lokací...

... Počet našich aktivit tohoto druhu neustále roste. Mohu Vás ujistit, že v případě potřeby budeme mít v novém světě nepředstavitelně výhodné startovní podmínky...

* * *

Spojil jsem se se Stasem, abych od něj získal souřadnice a dočasný digitální klíč umožňující nastavit cílový bod teleportu na území hradu. Drowský mág mě ujistil, že mu to takhle bohatě stačí a že za deset minut bude připraven k transportu oddílu hrdlořezů.

Když se v teleportačním sále znenadání objevila padesátka neznámých bojovníků, vyvolalo to tiché pozdvižení, které div neskončilo krvavým masakrem. Někde došlo k informačnímu šumu a zpráva o tom, že se nevrátím sám, se na nějakém článku řetězce předávaných rozkazů nějak zatoulala. Ze stropu už se spouštěly ocelové mříže, izolující sál od ostatních prostor hradu, záklopky střílen se s řinčením vysouvaly a příslušníci pohotovostního oddílu vyskakovali ze svých gaučků ve strážnici.

Situaci zachránil Erik, který si mezi příchozími všiml mého obličje s dosti bezradným výrazem, a bez rozmýšlení zařval na celé kolo: „Zpátky, to jsou naši! To jsou naši, vy magoři! Stasi, Stasi! Tady Erik z teleportační haly. Fofrem sem! Chtějí tady rozsekat Gleba s jeho drowama!“

Rozvědčik se rychle zorientoval a přes společnou linku odvolal poplach. Ruata, obestoupená deseti elitními bodyguardy, celý ten humbuk sledovala skeptickým pohledem.

Stas mě překvapil. Ještě za chůze na mě kývl a ukázal vztyčený palec, pak přistoupil ke kněžně, krátce se uklonil a pronesl: „Zdravím kněžnu Ruatu, vládkyni nejmocnějšího Domu drowů. Vaši válečníci zaslouženě požívají pověsti těch nejlepších mezi temnými elfy.“

Dívka sklonila hlavu a přijala kompliment se střízlivou důstojností. Ale byl to vlastně kompliment? Co já vím o Domu noci? To Stas, ten je zřejmě víc v obraze.

Rozvědčik nás vedl přes nádvoří k hlavní věži. Hrdlořezové se připojili k raidu, v rámci něhož už probíhal rutinní proces koordinace komunikačních kanálů, buffování a výdeje proviantu.

Prostranství bylo jasné osvětlené. Kromě stovek magických pochodní hořely na nádvoří i obrovské kádě s olejem, které naplňovaly prostor nejen světlem, ale i vůní cedrového dřeva. Zvenku přitom celá tahle iluminace nebyla vůbec vidět, celý hrad byl teď totiž preventivně chráněn *Kupolí tmy*, což je při oranžovém stupni pohotovosti zcela pochopitelné. Kupolí zřejmě vykouzlil nějaký slušně nalevelovaný Rytíř smrti z temné větve klanu, v jedné z linií rozvoje dovedností jsem někde hodně daleko něco takového viděl. Může to být ale i z nějakého artefaktu. V Řídicím sále, jakémsi srdci celého hradu, musejí mít celou řadu takových artefaktů a akumulárních krystalů pro všechny situace. Řídicí sál bývá taky poslední místností, která odolává útoku na hrad, je nejlépe chráněný a maximálně soběstačný.

Z útrob hradu mi klopýtala naproti rozespalá Táňa. Nejdřív se na mě vesele smála, ale když spatřila Ruatu, začaly jí rozezleně svítit oči a nozdry se jí výhruzně rozšířily. Odhodila dozadu svou hřivu a rázně vykročila směrem k nám. Tady poteče krev...

Kněžna pootočila hlavu a nasadila přívětivý úsměv. Sakra, teď se potká hroznýš s králíkem... Táňa po cestě rychle ztrácela svůj elán, její zprvu sebejistý krok teď působil rozhozeně a zradily ji i tváře, na kterých vyrazil jasný ruměnec. Nakonec se v situaci dočista ztratila, zapištěla cosi nesrozumitelného, přilepila se k mému boku a pevně mě chytla za ruku.

Pak se postavila na špičky a zašeptala mi do ucha: „Proč jsi ji sem přitáh?!“

„Táňo, nemáme dost lidí do bitvy, kněžna nám půjčí vojáky. Navíc to pro nás znamená o mnoho větší podíl na kořisti.“

Táňa mým slovům ale nevěnovala moc pozornosti a vypadala tak nějak zvláště zmateně. Pak zašeptala ještě tišeji: „Hele, pamatuješ, jak jsi mluvil o těch feromonech? Myslíš... myslíš, že to funguje... i na ženy?“

Když viděla můj udivený výraz, rozčílila se, vrazila mi pěstí do žeber a sykla: „Opovaž se dělat si z toho srandu!“

Místo odpovědi jsem zahrál pantomimu, jak si zamykám ústa a vyhazuju klíč. Nejsem přece blbec, abych ji provokoval nějakými vtipky.

Kněžna, vybavená ostrým elfským sluchem, evidentně všechno slyšela a tichounkým, lehce chraplavým hlasem se zasmála. Já i Táňa jsme sebou současně škubli. Vzrušením mi přeběhl mráz po zádech. Sakra, to je hotový chodící generátor erotické energie...

Stiskl jsem pevněji Táňinu ruku a naklonil se k ní: „Drž se, Táni, mě to taky nějak dostává. Nevím, jak je to s těma feromonama, ale někde jsem četl, že zvuk o dvě stě padesáti hertzích má sexuální účinky. Navíc je to temná kněžka, kdo ví, co zná všechno za figly. Musím mrknout do wiki, snad proti tomu existují nějaký amulety nebo něco... Jinak je to v pytlí, je schopná si mě omotat kolem prstu jedna dvě...“

Táňa kývla a prudce hodila svou hřívou. „Ne, takhle to nemůžu nechat!“ zašeptala, načež mě rázně obešla, vklínila se mezi mě a Ruatu a vyzývavě na ni pohlédla. Kněžna se na ni jen usmála a nenápadně na mě mrkla. To jsem ale dopadl... To si mám snad nasadit na hlavu igeliťák, nebo co...?

Odebrali jsme se do Malé haly, kde už naplno pracoval štáb. Zdi byly ověšeny detailními mapami všech podlaží Lesního hradu, které Veteráni sehnali čert ví kde. Další mapa zachycovala okolí objektu. Soudě podle toho, jak ji přímo před našima očima aktualizoval jeden z analytiků, se tam někde právě noční tmou potulují naši vyzvědači ve stealthu.

Generál v rychlosti pokynul příchozím, uklonil se kněžně a poděkoval jí za poskytnutí bojové podpory.

Pak se nás ujal službu konající důstojník a začal nás zasvěcovat do situace: „Čtyři pětičlenné oddíly rogunů vyrazily před dvěma hodinami a už zaujaly bojové pozice v okolí hradu. Odhalili jsme tři tajné předstunuté základny nepřítelů a řetěz obranných kouzel. Zatím jsme proti nim nic nepodnikli, nemá smysl je předčasně plašit...“

Dívka, která kroužila po sále s podnosem s horkou kávou došla až k nám. Důstojník si protřel unavené oči, vzal si nabízený šálek a vděčně kývl. Všichni jsme následovali jeho příkladu a s rozkoší jsme se napili lahodného nápoje. Ruata první doušek usrkla velmi opatrně, načež strnula a vyhodnocovala své vjemy. Že by ještě nikdy nepila kafe?

Důstojník zatím pokračoval: „Nejvhodnější místa pro soustředění útočných sil jsou bohužel sledována nepřítelem. Proto budeme útočit prakticky okamžitě potom, co dorazíme na místo. Dvě skupiny kouzelníků za asistence ozbrojeného doprovodu a pod kouzlem neviditelnosti už zaujímají pozice asi sto metrů od hradeb. Současně se signálem k zahájení akce aktivují stacionární teleporty s výchozím bodem na nádvoří našeho hradu. Čas na úplné zformování první linie je minuta a půl. Glebe, jaký dosah má to tvoje kouzlo?“

Chvilku jsem nevěděl, která bije, pak mi došlo, co se po mně chce, a zalistoval jsem ve své virtuální knize kouzel. Aha, tady to je.

„Čtyřicet metrů.“

Důstojník vyšpulil dolní ret a podrbal se na zátylku, pak se obrátil ke generálovi: „Veliteli, máme problém. Dosah Vyššího kouzla je jen čtyřicet metrů, to je další minuta na cestu od teleportu. Co je ale vážnější, jeho pozice bude na dostřel kuší a balist a budou na něj taky moci útočit magií, takže mu přeruší sesílání.“

Krunýř se zachmuřil a po půlminutě přemýšlení řekl: „Glebe, půjdeš na pozici za půl hodiny po vlastní ose. S tebou půjde ještě osm zaklínačů a dva nekrouši, budou ti dělat baterky. Každý z nich ti může píchnout asi tisícem jednotek many. Není to moc, vím, koeficient přenosu není vůbec ideální, ale na štít typu *Bastion* by to mělo stačit i se solidní rezervou. Přidělím ti ještě oddíl pěti kouzelníků poručíka Spáleného, aby nad tebou natáhli *Malou silovou kupoli*. Dal bych ti i nějaký roguny na krytí, ale už nemám nikoho volného, promiň. Hmm... Možná si k sobě vezmi partu těch svých hrdlořežů, ale hlavně dávejte pozor, aby vám nevypadla neviditelnost ještě před útokem.“

Přítomný poručík lidské rasy s popelavými vlasy flegmaticky poznamenal: „Až sundáme štít, deset minut cooldown. Budeme totálně vycucaný, tak s námi nepočítejte.“

„Vím,“ přikývl generál. „Kolik HP vydrží vaše kupole?“

„Třicet tisíc. Pak to udělá bum a všichni ležíme jak zajíci po honu.“

„To je sakra málo... V tom případě ti dám ještě Šedého pětku. Když ku-pole spadne pod dvacet procent, vykouzlí novou. Ale to je opravdu maximum! Nemůžu si dovolit jít do klíčové fáze boje bez pěti chlapů ze speciálky.“

Poručík Spálený pokrčil rameny a navrhl: „Ze začátku můžeme pustit mlhu – hafo mlhy, aby se držela aspoň tři minuty. Kocouři pak budou muset útočit plošně a zranění se rozloží do prostoru.“

„Výborně!“ ocenil jeho nápad Krunýř. „Udělejte to tak. A teď do práce!“

„Provedu,“ zasalutoval štábní důstojník a zaznamenal si změny bojových plánů.

„Takže, Glebe,“ pokračoval po krátké pauze, „tvůj úkol je jasný. Teď ti ještě popíšu celkový plán útoku. Až sundáme kupoli, vyrazíme hlavní bránu, ta má něco kolem sta tisíc HP, měla by na to stačit minuta. První speciální jednotka vyčistí nádvoří, obsadí teleportační plošinu a bude u ní číhat na možné nepřátelské posily a na bojovníky, kteří byli zrovna mimo hrad. Druhá rota s posilami obsadí hlavní věž a řídicí sál. Abychom dostali hrad plně pod kontrolu, musí skupina čtyřiceti lidí minimálně dvanáct minut držet pozici u centrálního artefaktu. Myslím, že s tím nebude problém. Dvě třetiny hrdlořezů vyčistí hradby a postranní věže, tam by měly být hlavně NPC stráže. Pro drowy je to ideální cíl, navíc jim z toho kápnou i expy. Zbývající třetina bude poskytovat podporu velitelskému štábu. Generál chce co nejrychleji obsadit sklepení, aby nestihli odvést zajatce a zničit důkazy. Nejdřív se tam vydá základní oddíl s drowy a za nimi samotný štáb s deseti strážci, které máme v záloze jako rezervu. Budeme postupovat maximálně obezřetně a přesně, abychom zajali co nejvíc živých nepřátel a předali je druhému sledu. Takže nechytat lelky, sledovat všechny komunikační kanály a v případě smrti zůstat v klidu, klerikové mají rozkaz reinkarnovat všechny padlé do dvou minut. Takže to by bylo v hrubých rysech všechno, Glebe, teď uháněj dolů a připoj se k raidu, pak vytvořte družinu s podpůrnými oddíly. V první fázi bude velitelem Šedý a až se připojí k útoku, budeš velet svým hrdlořezům ty.“

Táňu do raidu vzít odmítli. Dali jí důležitou, nicméně bezpečnou práci – má sedět v reálu na netu a monitorovat zpravodajské portály a hráčská fóra Kocourů a Olderů. Zajímalo je, jak rychlé budou reakce a kdo rozčeří hladinu jako první.

Přípravy byly v plném proudu. Dostal jsem dvě pozvání – jedno do raidu a druhé do družiny. Obě jsem přijal. Pak jsem deset minut trpělivě stál v davu účastníků se hromadného buffování. Asi patnáct různých kouzel zdvojnásobilo mé schopnosti: HP, Síla, Intelligence, magická rezistence všeho druhu... Teď by stálo za to zalevelovat si sólo! Jak mi bylo řečeno, celková hodnota ingrediencí na raidový buff se pohybuje kolem třiceti tisíc zlatých.

Zatímco jsem čekal, pohrál jsem si s interfacem chatu, kde jsem si vytvářel a ukládal speciální raidová nastavení. Z toho množství různých kanálů mi šla hlava kolem, k dispozici byly následující chaty: raidový, družinový, štábní, bojový, privátní a společný chat lokace. Brrr...

Mezitím ke mně přišel provianták, od kterého jsem jakožto hráč s hybridním povoláním vyfasoval po deseti elixírech many a životů. Upozornil mě, že po skončení operace mám zbytek vrátit a to, co spotřebuju, musím doložit výpisem z logů. Lektvary byly top kvalita, každý obnovoval devět set jednotek. Pomyslel jsem si, že asi těžko něco zbude, a vyskládal jsem lahvičky do slotů rychlého přístupu. Můj křeček si začal hrát na barmana, dal se do leštění skleněných flašiček a zkoumal barvu tekutin proti světlu.

Konečně se naše šestadvacetičlenná družina odtrhla od davu na nádvoří a teleportovala se na teritorium Kocourů. Přenesli jsme se na místo asi kilometr od hradu, které už předtím vybrali průzkumníci. Všichni členové skupiny se ukryli pod kouzlo neviditelnosti a posedali si na zem v očekávání rozkazu k zaujetí bojových pozic. Myslím, že jsem si přitom stihl dát i malého šlofika.

Do reality mě vrátilo lehké poklepání na rameno. Družina už byla na nohou, čekalo se jen na mě.

Šedý zadal skupinovým chatem rozkaz: „Útok za patnáct minut, obnovujeme neviditelnost a volným klusem na kótu jedna!“

Sklouzl jsem pohledem na okno raidového chatu v očekávání, že tam najdu hotový armagedon. Ale ono ne, Veteráni mě příjemně překvapili. Panovala tam železná disciplína, jen zřídka se objevil lakonický rozkaz nějakého vyššího důstojníka, následovaný stručným hlášením adresáta. Vypadalo to jako ve věži řízení letového provozu...

Párkrát jsme poskočili na místě a upravili na sobě všechno, co jen trochu cinkalo nebo rachotilo, načež jsme se zvolna vydali na pozici, kterou nám regunové vybrali.

Čtyřicet metrů je zatraceně blízko... Vypadá to, jako by nám hradby visely přímo nad hlavami. Mezi zuby cimbuří se míhají stíny stráží, na věži se ve světle loučí zlověstně blyští žihadlo obrovské kuše. Poslední vteřiny ticha. Už teď hrad obepíná smyčka tvořená padesáti bojovníky a za pár okamžiků jich bude mnohem víc...

Poručík Šedý nehlučně pohybuje rty v rytmu odpočítávání zbylých vteřin do útoku. Zvedá ruku a většina přítomných pije lektvary many, ta se nám teď bude sakra hodit.

Chuť skořice na jazyku, zvuky stacionárního teleportu, které se v nočním tichu zdají být obzvlášť hlasité, efekty kouzel a houstnoucí chomáče mlhy všude kolem. Velká party začíná!

Hned potom, co spustili mlžnou clonu, se Spáleného wizardi staví do kruhu a nad našimi hlavami se rozvinuje *Malá silová kupole*. Současně s tím volím hrad jako cíl a aktivuju kouzlo *Astrálního rozptýlení*. Bylo cítit, jak se země pod mýma nohama otřásla, a známá černá smršť se pomalu dala do tance. Kdosi ze speciální jednotky se neovládl a hlasitě zaklel, v půli slova ale opět zmlkl s tím, jak dostal herdu do zad. Ochranné pole hradu bylo najednou zcela jasně vidět – rozlézaly se po něm tisíce antracitových blesků, vysávajících z něj magickou energii.

Zevnitř hradu se ozvalo bití na poplach a kolmo vzhůru odtud vylétlo několik obrovských ohnivých koulí, které osvětlily okolí s tmavými zástupy válečníků hrnoucích se z teleportů a zaujímajících své pozice. Pak se ozval zvuk obřího samostřelu a za ním hned další. První střelu jsem neviděl, ale ta druhá dopadla přímo na naši kupoli a odrazila se od ní zpátky do vzduchu. Mágové se lehce zamračili. Třicet vteřin...

Představovali jsme pro nepřitele nejbližší, nejzáhadnější, a proto také i nejprioritnější cíl. Takový dvacetimetrový kruh plný mlhy a s tornádem tančícím v jeho středu. Nebylo těžké domyslet si, že mezi námi a černými blesky bijícími do kupole existuje nějaký vztah. Doufám, že panický křik jejich mágů při podávání hlášení o prudké ztrátě energie v akumulacích krystalech jaksepatří rozloží psychiku obránců a donutí je zmatkovat a dělat chyby.

Já jsem nedostatkem many netrpěl, klanovní zaklínači mi po párech v předem určeném pořadí posílali své zásoby. Minuta. Tlak na naši kupoli se stupňoval, po každých deseti vteřinách přilétla střela z obrovské kuše,

zvuk odrazů šípů z obyčejných samostřílů prakticky neustával. Nakonec nastoupila těžká artilerie. Z nebe se sneslo křišťálové krupobití, ke kterému se vzápětí přidal ještě svítící meteorický déšť. Z cimbuří vyšlehly ohnivé jazyky, které několikrát překryly celý prostor zahalený mlhou. Oheň se nám rozlil nad hlavami a jeho plameny hučely jako ve vysoké peci. Kouzelníci udržující kupoli zbledli. Jednomu z nich vytryskla z nosu krev, druhému začal vytékat krvavý pramínek z prokousnutého rtu, třetí zasténal a chytl se za hlavu.

„Kupoli!“ rozkázal svým mužům Šedý.

Za okamžik naši družinu už kryje další silové pole. Právě včas! První kupole se za zvuku rozbíjející se křišťálové vázy rozpadá a pět mágů se válí na zemi. Jeden z vysátých zaklínačů obíhá bezvládná těla a lije jim do úst tyrkysové lektvar.

Osmdesát vteřin! Vzdálená linie Veteranů se dává do pohybu a začíná se rychle přibližovat. Podle výpočtů velitelského štábu by měla obrana hradu zkolabovat po dalších třech až čtyřech fázích kouzla. Tlak na nás slábne, nepřítel si našel hmatatelnější cíl. Dva nekromanti, naše poslední rezerva, mi začínají posílat manu. Poručík se úzkostlivým pohledem dívá střídavě na mě a na hrad a v duchu se ptá: *Tak kdy to sakra bude?* Přichází kritický bod úspěchu celé operace. Mana končí, naše druhá kupole se co nevidět rozsype, a silové pole hradu stále ještě drží. Ty Kocoury jsme podcenili, zatraceně podcenili. Nekromanti zvedají ruce, jsou prázdní. Moje mana je na čtyřiceti procentech, to je asi na patnáct sekund udržení Vyššího kouzla, maximálně tři fáze – a potom finito...

Čas utíká jako splašený.

„Konec...“ zasípal Šedý.

Břink! Druhá kupole padá a hned nato se mi do boku zapichuje střela z kuše. Mám na sobě pasivní štíty na tři tisíce životů, takže zatím držím se sílání. Nad hlavami se nám prožene plamen a do plic se derou chuchvalce jedovatého zeleného dýmu. Ze země vystřelují ostny a propichují nám chodidla. Nepřátelští mágové na nás nezapominají. Zvláštní pocit – stát jako skrz naskrz propíchaná panenka uprostřed plamenů, a nic necítit. Štít totiž absorbuje nejen zranění, ale i samu bolest. Díky za to vývojářům a Padlému!

Kouzlo z tichým tiknutím došlo do poslední fáze, a nepřátelská obrana stále drží. Všechna snaha byla marná! Síla cooldownu mě tlačí do

ramen a nohy mám až po kotníky zaražené do země. Unaveně si zakrývám oči. Zklamal jsem...

„Pomůžu ti...“, šeptá mi do ucha známý hlas a sloupec many se mi znovu plní po okraj. Hvězdné nebe na vteřinku překryla temná silueta.

– *Pozor! Byl na vás seslán neznámý buff#@\$\$@#@.*

Účinky: Plné obnovení many a třicetivteřinová imunita k jakémukoli zranění.

„Díky, Bezejmenný... Máš to u mě...“, chraptím téměř bezzvukně.

Můj dluh u Padlého nějak roste, jsem moc zvědavý, kdy dojde na splacení...

Jsem zase plný síly, cooldown už mě netlačí k zemi, jedovatý kouř nedráždí plíce a kostěné bodce mi jen křupou pod nohama, neschopné probít se neviditelnou božskou ochranou. Mí spolubojovníci začínají jeden po druhém umírat. Na místě kouzelníků, kteří ještě nestačili přijít k sobě, je teď hromadný hrob. Zaklínači se snaží uniknout teleportem, ale zkus si vykouzlit osobní bránu pod vlivem pěti nebo šesti nepřátelských kouzel. Šedý mě nevěřícně sleduje a nechápe, jak to, že stále žiju, a ještě k tomu držím kouzlo. Nechce se mu zbytečně zemřít, ale zároveň by mi nerad znemožnil dokončit práci. Rozhoduje se pro jediné možné řešení a vyškrtává mě z družiny. Její zbylé členy pak uklízí evakuátorem – rychlým teleportem do náhodného bodu.

A tak jsem zůstal prakticky sám. Kolem mě zbylo jen patnáct hrobů a hrstka hrdlořezů, kteří mě v půlkruhu kryli svými těly. Hledám pohledem jejich velitele a házím hlavou na stranu. Vypadněte! Velitel jen na chvíli zavírá oči a vrtí hlavou. Rozkaz je rozkaz. Po pěti vteřinách temní elfové téměř současně padají k zemi. Tak, a teď jsem už opravdu sám...

BUM! Země se otrásla a kupole obklopující hrad se rozsypala na tisíce střepů. Povedlo se! Vzduch se zachvěl jednohlasným rykem Veteránů, kteří se vrhli do útoku na hlavní bránu. Deset válečníků a stejně tolik lučištníků se pustilo svými zbraněmi do mořeného dubového dřeva. Stovka mágů přetvářela kilotuny many na všechny možné druhy magického útoku.

Hrad se bránil. Z hradeb tekla rozžhavená smůla, luky a kuše všech ráží střílely ostošest. Od hlavní věže se ozval tupý zvuk katapultu a do naší druhé linie záhy dopadl dvoutunový balvan. To byla ovšem jen

poslední agonie, Kocouři už nebyli s to hradby uhájit, to bylo jasné dokonce i mně, který jsem celý útok sledoval ze svého kousku do sklovitá roztažené země.

Během půl minuty byla brána na kusy. Nezadržitelný proud lidské masy vtrhl dovnitř, rozrážel tenkou linii obránců a pustošil všechno, co mu přišlo do cesty. Zteč byla úspěšně za námi, začínalo druhé dějství celého představení – obsazení.

4. kapitola

Výpis logů z chatu neznámého pozorovatele.
Čas: aktuální. Místo: ležení dvě stě metrů od hlavní hradní brány.

- Pane, právě začínají. Tři nula nula, přesně podle informací, které jsme obdrželi.
- Detekováno použití kouzla Vyššího kruhu.
- Ne, pane, jméno sesílajícího nelze zjistit, družina je kryta clonou.
- Rozumím. Všechna zjištěná jména zapsat na seznam č. 12.
- Detekována intervence třetí strany. Vypadá to na strukturu třídy A. Zjištěno použití neznámého kouzla. Buff nezařaditelný do žádné známé kategorie.
- Aktualizace seznamu č. 12. Jméno sesílajícího zjištěno, přiřazuji kódové označení Loutka.
- Rozumím. Aktualizace prioritních cílů. Loutka vedena číslem 2.
- Rozumím. Odpočítávání zahájeno, čas T minus 30 minut. Oddíl je připraven. Nezklameme Vás, pane.

* * *

Vyžahl jsem několik elixírů života a many a sedl si na stále ještě horkou zem uprostřed improvizovaného hřbitova. V interfacu mi zablikala zpráva od Šedého: „Zůstaň na místě a napanikař. Míří k tobě klerikové ze zálohy, budou oživovat padlé.“

Pokrčil jsem rameny a odeslal lakonickou odpověď: „OK.“

Proč bych asi tak měl panikařit? Sedím si tady jako v hledišti a pěkně zpovzdálí sleduju řez na hradbách, odkud sem tam sletí do příkopu tělo nějakého toho obránce. Je to vlastně docela zajímavá podívaná, něco jako novoroční ohňostroj. Neutuchající hřmění, zvuky výbuchů a magických výbojů se mísí s řinčením zbraní a nepublikovatelnými výkřiky bojovníků. To je ta odedávna oblíbená zábava mužů – mlátit nenáviděného nepřítele hlava nehlava. Ačkoli, jak jsem si všiml, byla mezi Veterány dobrá třetina dívek. V bojových oddílech jich samozřejmě bylo o něco míň, nicméně ani tak nebyla o po zuby ozbrojené valkýry nouze... Až bude čas, budu se muset nad tímhle problémem trochu zamyslet. Poměr obou pohlaví je tady totiž zjevně nevyvážený, což by mohlo pro celou populaci vtažených představovat časovanou bombu. Existuje sice dost NPC ženského pohlaví a třeba taková kněžna je fakt kus, ale nedá se nic dělat, v zásadě je to všechno pouhá imitace. Enpécéčka nevyrostla na našich večerníčkách, nedívala se na bláznivé komedie ze šedesátých let, nečetla žádné knížky a nevyznají se v muzice. Dosáhnout nějakého duševního souznění s nimi nebude vůbec žádná legrace.

Přiběhla dvojice healerů, za kterými se po zesklivatělé zemi klouzali tři středně nabašení bojovníci jako krytí pro případ neočekávaných komplikací.

Zkušenější klerik se nejprve zastavil, aby odhadl množství práce, načež si prostřednictvím zdravotnického chatu zřejmě zažádal o posily. Čtrnáctkrát vzkříšení plus rebuffy, to je pro dva lidi opravdu trochu moc. Teď šlo navíc hlavně o rychlost. Znovu jsem se otočil směrem k hradu. Boj na hradbách zvolna utíchal a mezi zuby cimbuří se teď míhalo zejména matně černé brnění hrdlořezů. Obří samostříl na severní věži olizovaly plameny a ze střílen jižní věže se valil těžký černý dým, zřejmě tam proběhl nějaký vypečený magický útok. Všichni bojovníci první linie byli už za bránou, kterou právě procházel velitelský štáb. Vzhledem k tomu, že je tam vidět i sevřená skupinka drowů, dá se odhadovat, že s nimi jde i kněžna.

Za mými zády se rozlehl triumfální zvuk otevírání nebeské brány. Doprovodné efekty oživovacího kouzla byly vskutku pompézní. Idylku narušil poručík Šedý, který poté, co se rozhlédl po bojišti a našem malém

hřbitově, začal velmi šťavnatě klít. Pohled to byl opravdu působivý: Zem byla rozrytá jako po dělostřelecké palbě a mezi krátery chaoticky vyčnívaly náhrobky...

Když klerikům dorazily posily, šlo už všechno jako na drátku. Během tří minut byli všichni padlí vzkříšeni, zaklínači se stáhli do týlu, zatímco obě skupiny wizardů netrpělivě přešlapovaly na místě a čekaly na rebuff. Kouzelníci potahovali z narychlo zapálených cigaret, polohlasně diskutovali o Vyšším kouzle a proklínali neuvěřitelně ostražitě NPC na hradbách, stejně jako paranoidní Kocoury, kteří se nespokojili jen s klasickými strážemi a nelitovali obrovských výdajů na balisty a mágy.

„Moc si od toho neslibujte, neházím na vás raidový buffy, ale jen klasické osobní, i když na levelu 160,“ upozorňoval nás vrchní felčar.

Bylo slyšet, jak vystřelují zátky z dalších lahviček s lektvary. Mágové tankovali plnou. Myslím, že chuti skořice bude mít celý *Jiný svět* za chvíli plné zuby. Během raidu jde počet elixírů vypitých jedním kouzelníkem do desítek – a zkuste si sami dát každých pět deset minut lžičku skořice s cukrem a zapít ji vodou...

Šedý, obalený světelnými závoji ochranných kouzel, na mě přes změt zvukových efektů čerstvých buffů zavolal: „Glebe, záloha je v tahu a my musíme na pomoc první rotě. Neměl bys tady zůstat sám, upaluj k velitelskému štábu, tam budeš přímo v centru dění. Švihej, fofrem, budu za tebou chvíli koukat.“

Podřizuju se logice rozkazu i autoritě v poručíkově hlase, přikyvuju a mizím směrem k hradní bráně za velitelským oddílem. Na chvostu skupiny šla pětice hrdlořezů. Když mě poznali, rozestoupili se a vpustili mě dovnitř ochranného kruhu. Kněžna šla po boku ledově klidného drowského mága, ještě dál před sebou jsem pak viděl záda generála, rozvědčíka a ještě asi dvaceti dalších důstojníků a chlapů z velitelské ochranky.

V tu ránu se kolem kněžny začaly objevovat sloupce temné záře. Nejdřív dva, pak další dva a nakonec ještě jeden. Za okamžik už před kněžnou důstojně sklánělo hlavu pět po zuby ozbrojených válečníků, mých původních strážců. Na kněžnin rozkaz sotva znatelným gestem mě znovu vzali pod ochranu. Podíval jsem se na hodiny – aha, hrdlořezové respawnují po deseti minutách s tím, že bind point mají navázaný přímo na kněžninu osobu. Vládcové drowských Domů asi mají takovouhle šikovnou abilitku.

To je dobré si pamatovat, člověk nikdy neví, kam ho osud zavane, zvlášť když ho čeká věčný život...

Poděkoval jsem Ruatě kývnutím hlavy a současně jsem poslal krátkou zprávu Táně, jako že všechno v pořádku, kupoli jsme sundali, pokračujeme podle plánu. Velitelský průvod se zastavil uprostřed nádvoří, kousek od teleportační plošiny, která byla dokonale obklíčena první speciální četou. Dvě desítky pevně spoutaných těl vyskládaných do řady podél vnitřní stěny hradeb svědčily o tom, že tohle opatření nebylo zbytečné. Bojovníci druhé linie měli na nádvoří plné ruce práce. Křísili padlé a rozdávali další proviant, přičemž ten, soudě podle jejich rozjařených komentářů, už pocházel z jednoho z dobytých skladů.

Masivní křídla dveří do hlavní věže se válela opodál a z tmavého průchodu se táhl řetěz zajatých Kocourů. Výrazy v jejich tvářích byly různé: panika, překvapení, zloba i arogantní pohrdání. Jedni vyhrožovali, druzí prosili, další sverepě mlčeli.

S Tavorem jsme si jeden druhého všimli téměř současně. Marně se pokoušel vymanit ze sevření dvou urostlých paraganů a tvář mu opanovala grimasa ryzí nenávisti. Moc dobře věděl, šmejd, kdo sem Veterány přivedl.

„Tohle si odskáčeš, ty svině! Dostali jsme tě jednou, dostanem tě i podruhé! A tví příbuzný v reálu to maj taky za pár! Jsi mrtvej, kamaráde! Mrtvej, rozumíš?!“

Generála tak sdílný klient zaujal, gestem ruky přivolal eskortu k sobě. Abych pravdu řekl, docela mě zamrazilo. To, že tenhle parchant jen tak nezapomíná, mi bylo nad slunce jasné. Stejně jako to, že je to trochu magor a že je schopný využít veškerých svých styků v reálu k tomu, aby potrestal domnělého viníka svých útrap. Co si s takovým hajzlem počít?

Ruata vystoupila ze skupiny, pozorně si Tavora prohlédla a pak řekla generálovi: „Dej ho mně. Je to nepřítel mé krve, zabíjel naše bojovníky, když byli v zajetí. Jeden z nich dokonce zůstal v síních Bezejmenného.“

Krunýř se zamračil: „K čemu ti bude, kněžno?“

Kněžna se nehezky ušklíbla a odpověděla: „Mnohému se od vás Nesmrtelných učíme... Přišel čas osvojit si další dovednost – a k tomu potřebuji kus věčného masa...“

Generál se ještě víc zachmuřil, zlověstně přimhouřil oči a jeho obočí se u kořene nosu spojilo v kompaktní linii.

„Kněžno Ruato, víš, proč chceme zničit tenhle kočičí brloh?“

Když se mu dostalo souhlasného kývnutí, pokračoval: „*Moc* nerad bych viděl, kdyby se proti Domu noci měly spojit všechny klany Nesmrtelných. Máme silně vyvinutý pud sebezáchovy a to, co sis usmyslela, z tebe učiní nepřítele tisíců obyvatel tohoto světa.“

Kněžna nejprve lehkomyšlně mávla rukou, nicméně vzápětí pokrčila rameny a zařadila se zpět mezi své muže.

„Jak myslíš, generále... Chtěla jsem jen pomstít naši krev a pomoci tomuto mladíkovi,“ řekla a ukázala na mě, načež pokračovala ocelově chladným hlasem: „Dokážeš snad ty sám ochránit své lidi? Nebo snad míníš chránit své nepřátele před svými spojenci? Přílišná mírnost škodí, generále Krunýři...“

Generál se nenechal vyprovokovat, ušklíbl se a odpověděl: „Nejsme mírní, jsme prušní. Tam, kde se překalená ocel zlomí, pružná čepel se jen prohne a nabere sílu k dalšímu úderu.“

Kněžna na to chtěla ještě něco namítnout, když tu k našim uším dolehl zvuk stacionárního teleportu. Na žulové desce se zhmotnily tři průzračné portály, ze kterých se vyvalila vlna oceli a s řinčením se srazila se zbraněmi naší speciální jednotky. Útočníků nebylo mnoho, možná kolem dvaceti, nicméně jejich levely a úroveň vybavení byly dost na výši. Přemohli bychom je rychle, kdyby duhovou clonu neprorazila druhá vlna, složená z příslušníků různých podpůrných povolání, a za ní hned další, pro změnu ze samých kouzelníků. Situace začala být vážná. Síly byly zhruba vyrovnané: asi padesát našich plus stejně tolik hrdlořezů proti o něco menšímu počtu nepřátel, kteří však měli v průměru vyšší levely.

Stas provedlbleskovou analýzu: „Žoldáci! Poznávám oddíly Ocelových přileb, Roháčů a Všudybylů. Všechno absolutní profici, elita podsvětí. Za prachy jdou proti komukoli. Někdo tady investoval pořádně balík! Odhaduju to minimálně na sto padesát táců ve zlatě.“

Generál začal vydávat rozkazy jako na běžícím páse: „Kód 6! Dvě čety z dvojky sem! Hrdlořezové – třetina na hradbách, ostatní dolů, cíl: mágové! Stasi, potvrď smlouvu na jednodenní nájem žoldáků, oddíly Švihlého a Robinsona. Urgentně!“

V tu chvíli Tavor, stále ještě s obličejem přitisknutým k zemi, za tupého plesknutí teleportu z ničeho nic zmizel. Co to má znamenat? Zatímco

užaslý strážce kroutil hlavou, všiml jsem si, jak z řady těl pod hradbami mizejí jeden po druhém další tři zajatci. Spolu s nimi teleportem upláchli i dva mágové z poslední vlny útočníků. Takže to není žádný protiútok, ale záchranná mise – kradou nám zajatce!

„Generále, unášejí Kocoury! Část zajatců už je v tahu! Útokem jen odvádějí pozornost!“

Rozvědčík se rychle zorientoval a zavelel: „Žoldáci jim hází pozvání do party a tu pak evakuují. Všechny zajatce hned do hlavní věže! Zažehněte je co nejhloub, ať je nemůžou označit jako cíl! Fofrem, fofrem!“

Stasův rozkaz nebylo vůbec jednoduché splnit, zajatci mizeli našim přímo pod rukama a po chvíli už na nádvoří nebylo koho zachraňovat.

Najednou jeden poručík ze štábu, mág, kterého jsem znal jen od vidění, doslova explodoval v gejzírech krve. Z neviditelnosti se vynořila pětice nepřátelských rogunů a během dvou vteřin mu zasadila snad padesát úderů spojených ve vražedné kombo. Zbytky těla nebohého poručíka ještě poletovaly ve vzduchu a žoldáci už nabírali distanci a znovu mizeli ve stealthu. Rozlíčená ochranka se vrhla na útočníky, stihla jednoho ze zabíjáků označit jako cíl a zrušit mu stealth. Deset mečů pak v mžiku srovnalo skóre ztrát.

Druhého rogunu dostal překvapivě Stas. Uskočil trochu stranou ve směru předpokládané trajektorie pohybu žoldáků a podařilo se mu identifikovat rozmazaný, ladně se pohybující stín. Ve chvílce svými dvěma dýkami shodil z roguny stealth a dál už to byla čistě technická záležitost. Rogue není stavěný na boj tváří v tvář. Jedna ku dvěma, to už vypadá líp. Vzhledem k tomu, že láteřícího poručíka už stihli vzkřísit, naše ztráty nakonec spočívaly jen v promarněných raidových buffech a minutě času, kterou museli naši věnovat boji.

Když jsem se ale rozhlédl kolem, zjistil jsem, že zdaleka ne všichni měli takové štěstí. Nepřátelští rogunové se absolutně nepředvídatelně vynořovali ve skupinkách po pěti a napadali naši druhou linii a náhodně vybrané jednotlivce. Situaci nakonec zachránili hrdlořezové, sami elitní rogunové. Seskákali z hradeb a začali vyhledávat nepřátele, shazovat z nich stealth a zahalovat je do vějířů temně rudé krve. Celá scéna mi připomínala rvačku dvou psích smeček: řev, chuchvalce propletených těl, chomáče srsti a stříkance krve ve vzduchu, jen místo mrtvol zůstávaly na

zemi náhrobky z černé žuly. Lehký nádech hrůzostrašnosti celému výjevu dodávalo asi třicet všemožných petů: od obyčejných kostlivců přes elementály až po monstrózní bytosti inferna a vyšších sfér. Spousta hráčů navíc bojovala ve své druhotné formě: Druidové dávali přednost podobě vlka, která znatelně zvyšovala jejich rychlost a schopnost regenerace a umožňovala jim noční vidění, zatímco Šamani se proměňovali v medvědy, což jim zaručovalo slušné bonusy k HP a Síle. Před vchodem do hlavní věže se jako pevná skála tyčil můj známý troll se zálibou v kouření několika cigaret naráz.

Když vývojáři pracovali na vizuálních efektech, nebylo jim líto vynaložených sil ani prostředků, takže naše bitva jako by vypadla z nějakého vysokorozpočtového válečného filmu zkríženého s hororem. Hollywoodští režiséři blednou závistí. Kouzla z kategorie magie kontroly se postarala o to, že nádvoří bylo plné dočasně oslepených, onémělých nebo paralyzovaných postav. Hráčům zasaženým různými jedy a kyselinami odpadávala z těla kůže v obrovských plástech. Celá plejáda blesků a ohnivých kouzel plnila plíce nasládlým pachem připáleného steaku a nabízela odpudivou podívanou na sežehnutou tkáň hráčů. Ani majitelé sečných a bodných zbraní nezůstávali pozadu, výsledkem jejich paralyzujících kombo úderů byly důkladně zpřerážené končetiny nepřítelů, které se vzápětí zase rychle regenerovaly. Neméně působivá byla komba způsobující krvácivá zranění.

Moderního člověka je vůbec těžké vyvést něčím z míry. To, co je dnes na televizních obrazovkách normou, ještě před dvaceti lety označovali jako *do osmnácti let nevhodné*. A před čtyřiceti lety se to samé dalo sehnat jen na černém trhu na ilegálních videokazetách. Každou následující generaci je čím dál těžší vyděsit nějakými speciálními efekty nebo naturalistickými záběry. Je stále složitější strefit se do samotného centra lidské emoce...

Žoldáků už zbývala sotva polovina, když se pokusili o poslední výpad, kterým by se dostali blíž k zajatcům, a mohli jich tak odsud ještě aspoň pár vytáhnout. Ocelový klín jejich útoku mířil ke vchodu do hlavní věže, do cesty se mu však postavilo asi dvacet bojovníků z druhé rot. Definitivní tečku za tímhle marným pokusem udělal zvuk teleportu, kterým se na nádvoří dopravili žoldnéři objednaní Krunýřem. Zbytky nepřátelských

žoldáků nicméně mizely s úsměvem na tváři, úkol byl splněn. Určitě jim z toho kápnou ještě nějaké prémie.

Tohle jsme fakt podělali, zajatci jsou fuč. Takové totální podcenění situace ubralo Veteránům v mých očích pár bodů. Chápu sice, že celá operace byla připravená hodně narychlo a taky se chtělo co nejvíc ušetřit... Ale co, kritizovat dovede každý blbec. Hospody máme plné prezidentů a generálů. Co mě ale hodně štve, je, že jsme se nechali zaskočit jako při německé invazi ve čtyřicátém prvním. Copak teď budou potřeba další tři roky nepřetržitých klanových válek, než se konečně naučíme bojovat? Zatím nemáme s mečem a magií dost zkušeností, zvlášť v případech takových výjimečných a rozsáhlých operací, jako je dobývání hradu...

Nádvorí se změnilo ve hřbitov. Mezi roztavenými, rozdrcenými a vyvrácenými kamennými bloky se teď tyčila víc než stovka náhrobků. Hrad se postupně sám opraví a hroby zmizí, nepříjemná pachut' nezdaru ale zůstane.

Klerikové dostali rozkaz vyhledávat hroby našich vojáků a co nejrychleji je přivádět zpátky k životu. Organizovaná činnost pomalu nahrazovala chaos. Na moment se u mě zastavil Stas, poctivě mě poplácal po rameni a poslal mi pozvánku k připojení k velitelskému chatu se statusem pozorovatele. Celá situace pro mě teď byla mnohem přehlednější. Krunýř poslal žoldáky na pomoc našim jednotkám, které dobývaly řídicí sál. Stejným směrem mířil i potůček nepřetržitě oživovaných bojovníků z nádvoří. NPC stráže to měly už dávno za sebou, obranu hradu teď drželo už asi jen třicet Kocourů, kteří si nastavili bind point přímo v kontrolním sále. Teď ti chytráci pořád dokola umírali, respawnovali a znovu se vrhali do boje. Postupně je ale naši zatlačovali hlouběji do místnosti, takže se pak někteří už nemohli dostat k náhrobku s věcmi. Many se jim už taky nedostávalo, tříminutový cooldown elixíru jim nedovoloval radovat se věčně.

Za pět minut bylo po všem. Zajatce spoutali a spolehlivě schovali v jedné z věží. Veteráni teď měli řídicí sál plně pod kontrolou, začalo odpočítávání. Dvanáct minut a hrad je náš. Spadne nám do klína pěkné sousto, jen abychom ho byli schopní polknout...

S velitelským štábem jsme sestoupili do sklepení. Vchod do něj se nacházel vedle hlavní věže, kousek od arény. Po cestě jsme ještě skolili dva zapomenuté Kocoury a jednoho se nám podařilo dostat živého. Posledních

pár schodů a už se skřípotem otevíráme ocelové dveře. Tmu prosvítily temně rudé pulzující záblesky krystalu, který se neprodleně jal pohlcovat naši manu. Na chvíli mě znovu opanovala hrůza z toho, co jsem tady zažil. Kolena mi ochabla a po těle se mi prohnala vlna studeného potu. Tenkrát to bylo opravdu na hraně... Na hraně něčeho moc ošklivého... Polkl jsem a jen s velkou námahou jsem se jakž takž uklidnil.

Zajatci tady sice už nebyli, s demontáží klecí však evidentně začali teprve před chvílí. Tři čtvrtiny místnosti zabíral prostor rozdělený mřížemi na kóje, vybavené zlověstně vyhlížejícími řetězy a mučícími nástroji. To, že bylo potřeba patřičně působit na psychiku vězňů, se teď obrátí proti samotným Kocourům, důkazů o omezování osobní svobody hráčů je tady habaděj. Ještě by to chtělo zjistit víc o pánech tohoto soukromého žaláře – kdo to všechno platil, kdo to nakupoval...

Přistoupili jsme blíž ke krystalu. Jeho zlověstné záblesky běžely po našich tvářích a zásoby naší many se pomalu, ale jistě tenčily.

„Pořádněj macek...“, pronesl kdovíproč šeptem jeden z důstojníků.

Prohlédl jsem si vlastnosti artefaktu:

– 2 000 000 jednotek magenergie. Spotřeba many k regeneraci životů.

Tak to je síla.

Stas vytáhl své dvě dýky a zasadil krystalu útočné kombo. Z artefaktu odletělo několik drobných úlomků, vypadalo to, jako kdyby roguna vrátil své nože do kusu ledu. Když přestal, všichni jsme se zájmem znovu zkontrolovali staty krystalu.

– 1 999 118... tik... 1 999 441... tik... 1 999 761... tik... 2 000 000

Ta věc je fakt živá.

Stas zavrtěl hlavou: „To je pro pět válečníků tak na hodinu práce, možná na dvě. Ještě že vysává jenom manu a nebere i hitpointy.“

Vtom se sklepením rozlehl jasný zvuk gongu. Veteráni se dali do radostného křiku, někteří se dokonce objímali. Hrad byl teď oficiálně dobyt a přešel do vlastnictví klanu. Takže čtvrtý. Jen aby to vojáčkům moc nestouplo do hlavy, takový mocenský vzestup může být leckomu proti srsti.